

T. van der Roest-Kleinmeijer

Ⓟ Dat heeft de
wind gedaan

Dat heeft de wind gedaan

DOOR

T. VAN DER ROEST - KLEINMEIJER

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

W. D. MEINEMA N.V. — DELFT

Op z'n tenen staat Bartje nu vlak naast Janneke voor het raam. (Zie blz. 6.)

Al de hele morgen regent het buiten pijpestelen. Grote druppels kletteren zonder ophouden tegen het raam, waarachter Janneke een beetje verveeld naar buiten zit te turen.

Houdt die regen nou nooit op?

Tik . . . tik . . . tik . . .

Met haar vingertjes probeert ze de druppeltjes op het raam te volgen, maar ze zijn zó vlug!

Roetsj . . . daar rolt er één omlaag, roetsj . . . een heel andere kant uit, roetsj . . . weg is het druppeltje.

Het is wel een leuk spelletje, maar weet je, Janneke zit hier nu al bijna een uur en ze heeft er eigenlijk een beetje genoeg van.

Moeder heeft vanmorgen vroeg al een hele stapel boeken van boven gehaald. Maar wat heb je nou aan boeken, die je al wel tien keer hebt bekeken? Janneke kent de mooie platen haast uit haar hoofd en de verhalen, die er bij horen, kan ze wel dromen.

Werd het maar droog. Hield die regen nu maar eens op, dan kon ze tenminste lekker naar buiten.

Janneke slaakt een diepe zucht. Net als ze heeft besloten om eens in de gang te gaan kijken wat Bartje toch wel uitvoert, komt er een prachtige gele auto de straat inrijden.

Oei . . . wat een grote wagen is dat!

Opeens is Janneke een en al aandacht.

Er zijn grote zwarte letters op de auto geschilderd. Wat die precies betekenen dát weet Janneke niet. Ze is ook pas vijf jaar. Maar dat het letters zijn, dát weet ze wel.

Och . . . kijk es . . . De auto stopt, vlak voor de deur.

Nee maar, dan zijn het vast de meubels van de nieuwe burenen. Wacht, Janneke sleept haar stoeltje bij het raam

en klimt er vliegensvlug op. Zo, nu kan ze beter zien. Met grote ogen volgt ze al de bewegingen van de man, die juist met een lenige zwaai uit de auto is gesprongen. Hij heeft even onderzoekend naar de lucht gekeken en de kraag van z'n regenjas hoog opgezet. Hij vindt het vast ook wel erg naar, dat het regent, denkt Janneke. Op dat ogenblik vliegt de kamerdeur met een zwaai open en daar komt Bartje binnen rennen. Janneke schrikt er van. Ze wil hem net met een boos gezichtje een standje geven, als ze opeens weer denkt aan de grote auto en de vreemde man.

„O Bart . . . Bart, kom es kijken, ze zijn er!”

Op z'n tenen staat Bartje nu vlak naast Janneke voor het raam. Hij drukt z'n neusje haast plat tegen het glas.

„O, watte grote auto,” jubelt hij.

„Dat is van de nieuwe burens, jô,” vertelt Janneke hem, „daar zitten al hun meubels in.”

„Meubels?”

Bartje begrijpt er niet veel van. Och, hij is nog niet eens drie jaar, maar hij is opeens z'n wilde spelletje met de poes vergeten. Hij wuift met z'n korte dikke armpje naar de man in de regenjas: „Daaag meheer . . . jij in de auto weest?”

„Jô!” schrikt Janneke, „niet doen, je weet niet eens wie die mijnheer is.”

Maar ze lacht toch ook vriendelijk terug als de mijnheer in de regenjas z'n arm in een vrolijke groet naar hen opheft. Wat een aardige man is dat! Kijk, nu gaat ie de deuren van de auto opendoen, och . . . en het regent nog steeds. Janneke heeft toch wel een beetje medelijden met hem.

Misschien wordt het wel gauw droog! Ze hoopt het. Al was het alleen om die vriendelijke mijnheer.

Héé . . . waar komen die andere mannen nou opeens vandaan? De deuren van de verhuishwagen staan wijd open en met hun sterke handen gaan de mannen vlug aan het uitladen. Janneke volgt al hun bewegingen met

spanning. En Bartje? Bartje staat te trappelen van plezier.

Ze kunnen wel niet precies zien wat er allemaal in het lege huis wordt gebracht, want het regent nog steeds en de mannen hebben zoveel mogelijk de meubels afgedekt, maar het is ook leuk om er naar te raden.

„Dat is . . . stoel!” zegt Bartje, „enne . . . dat isse . . .”

„Een bed!” helpt Janneke hem.

Opeens slaakt ze een gillette van verrukking.

„O, Bart, een step, zie j'em?”

Bartje knikt. Hij heeft nog net een glimp opgevangen van het vuurrode spatbord.

„Waar is het jongetje nou?” vraagt hij.

„Het jongetje? Och, dommerd, het kan toch net zo goed een meisje zijn dat hier komt wonen . . .”

Ze gaan zó in al het nieuwe op, dat ze niet eens de huiskamerdeur horen opengaan. Daar is moeder. Ze draagt een blad met drie grote koppen dampende chocola.

„Janneke, Bartje, wat doen jullie?”

Maar als ze naar het raam gaat, ziet ze ook de grote auto en de mannen, die met zware stappen heen en weer lopen.

„Och, die arme mannen,” zegt moeder, „wat zullen ze nat worden! Wacht . . .” Ze tikt tegen het raam en de verhuismannen kijken even verwonderd op, als die vreemde dame hen wenkt. Of ze ook een kopje chocola lusten?

Nou en of! Als je zó druk bezig bent in de stromende regen heb je heus wel trek in iets warmes.

De mannen vertellen aan moeder, dat de nieuwe burens over een half uurtje wel zullen komen. Janneke krijgt er een kleur van. Over een half uur al! Dan blijft ze vast en zeker voor het raam kijken. Leuk, om te weten wie de nieuwe burens zullen zijn. Diep in haar hart hoopt ze maar, dat de step, die de mannen binnenbrachten, van een meisje zal zijn. Wat zou dat gezellig

kunnen worden! Janneke heeft eigenlijk nog nooit een echt vriendinnetje gehad.

Er wonen tenslotte ook nog niet zoveel mensen in hun straat. De straat is pas nieuw. Dat kan je zó wel zien. Sommige huizen zijn nog niet eens helemaal klaar en het is allemaal nog echt een beetje rommelig in de buurt.

Niet, dat Janneke zich daar wat van aantrekt! Stel je voor! Je kan immers nergens zo fijn spelen als in de buurt van die lege huizen. Er liggen zand en dikke planken, die zo griezelig wiebelen als je er over heen loopt; er zijn allerlei geheimzinnige plekjes, waar je je kunt verstoppen! Nee, Janneke vindt het hier stukken gezelliger dan in de stad, waar ze eerst woonde. En het is ook leuk, dat er steeds weer nieuwe mensen in de straat komen wonen.

Janneke kan al een beetje tellen en ze heeft uitgerekend, dat er nu nog precies vijf huizen leeg staan. Twee aan de overkant, één naast hen, twee op de hoek . . . Vanaf morgen zullen het er nog maar vier zijn. Leuk! Ze verheugt zich er echt op om straks te kunnen zien wie de nieuwe burens zijn.

De mannen hebben hun kopjes leeggedronken en zijn weer aan het uitladen gegaan.

Bartje, die eerst in de keuken dicht bij de mannen heeft gezeten, kruipt nu weer naast Janneke op z'n stoeltje, dat hij net als zij tegen het raam heeft gezet. Hij kan nu nog veel beter zien. En dan . . .

„Moes . . . daar komen ze!”

Janneke is weggevlogen om het grote nieuws aan moeder te vertellen. Moeder moet even lachen om haar opgewonden dochter.

„Stil toch, Janneke, niet zo schreeuwen!”

Maar Janneke hoort het niet eens meer. Ze staat al weer voor het raam en drukt haar neusje bijna plat, zó nieuwsgierig is ze. Het zijn een man in een bruine jas, een dame met een paraplu op en tussen hen in . . .

„Isse jongetje!” roept Bartje triomfantelijk.

„Och, jongen,” zegt Janneke zenuwachtig, „hoe kan je dat nou zien . . .”

Maar dan ziet ze toch ook wel, dat tussen de mijnheer en de mevrouw een kleine jongen loopt. Hij heeft een grote blauwe cape om waar hij haast helemaal in zit. Och heden . . . Jannekes ogen worden opeens groot van schrik. Wat loopt dat jongetje vreemd. Het lijkt wel alsof hij maar heel moeilijk vooruit komt. Zou . . . zou z'n voetje niet goed zijn? Misschien komt het ook wel omdat hij erg moe is van de reis.

Bartje heeft het ook gezien. Hij zet z'n handjes als een toeter voor z'n mond, wuift vrolijk naar buiten en roept zo hard als hij kan: „Daag . . . dag jongetje . . . jij voetje zeer?”

„Domoor!” schrikt Janneke, „houd je mond, zoiets mag je toch niet zeggen?”

„Wel zegge . . .” snauwt Bartje, terwijl hij met grote ogen naar het nieuwe buurjongetje kijkt, dat nu ook de twee kindertjes voor het raam heeft opgemerkt. Vanonder z'n cape komt een klein, mager handje tevoorschijn.

„Hij zwaait!” bibbert Janneke. Ze voelt zich toch wel een beetje verlegen, nu ze zo ineens door die vreemde mensen is opgemerkt. Maar dan knikt ze beleefd terug, net zoals ze moeder ziet doen, die juist aan de voordeur de melkboer helpt. Ze is al een klein beetje over de teleurstelling heen, dat het nieuwe buurtje geen meisje is.

Och, jongens kunnen ook wel erg aardig zijn. Soms kan je er nog veel fijner mee spelen dan met meisjes. En . . . vindt Janneke, hij lijkt wel leuk ook. Hoe zou hij heten?

Dat is weer een nieuw probleem voor Janneke om over te denken. En ja, het kan best zijn, dat hij niet eens zo hard kan hollen en ravotten als andere jongens van zijn leeftijd. Hij had toch wel erg ongelukkig gelopen . . .

nou! Eigenlijk is dat sneu, want hij is vast een aardige jongen. Janneke is er een beetje stil van geworden. De mannen hebben de verhuiswagen nu haast helemaal leeg. Het is een heel karwei geweest, ze zien er zó moe uit!

Janneke is benieuwd of ze nu nog ver moeten rijden. Gelukkig maar, dat ze in de auto lekker droog kunnen zitten, want anders . . .

O, kijk es . . . de mannen zwaaien haar goedendag.

Janneke komt helemaal in actie.

„Daag . . .” roept ze vrolijk, „goeie reis!”

„Oeie leis!!” schreeuwt Bartje haar na.

Daar klapt de deur dicht en de grote, zware auto zet zich in beweging. Als hij een minuutje later de hoek van de straat omslaat, lijkt het opeens alsof alle gezelligheid weg is . . . Nu is er niets meer om naar te kijken. Nu zijn er alleen nog de regendruppels op het raam, die nog steeds in pijlsnelle vaart naar beneden rollen.

Janneke kijkt naar de grauwgrijze lucht. Zou het nog droog worden vandaag? Misschien zal ze dan nog met haar nieuwe buurjongetje kennis kunnen maken. Dat zou ze erg fijn vinden!

?)

Wat een middag!

Jammer, de eerste dagen krijgt Janneke het nieuwe jongetje helemaal niet te zien. Dat komt vast en zeker omdat het buiten al maar regent. Het houdt niet op! Janneke heeft de bakker vanmorgen danig horen mopperen. Als je er ook de hele dag met zo'n zware broodkar op uit moet, valt dat vast niet mee!

Janneke begrijpt het best en daarom is ze ook voor de bakker erg blij, als het eindelijk, eindelijk droog wordt. Hoeraa!!

„Denk om de plassen, hoor!” waarschuwt moeder als ze dansend het huis uit vliegt en Bartje huilend in de keuken achter blijft omdat moeder hem nog te klein vindt om al op straat te spelen.

„Joe!!”

Uitgelaten springt Janneke de straat op. Wat zal ze gaan doen?

Even kijkt ze zoekend de lege straat rond. Wat jammer toch, dat er hier nog zo weinig kinderen wonen. Het is gelukkig, dat er nu tenminste een buurjongetje bij is gekomen. Dat zal vast wel gezellig worden.

Opeens krijgt Janneke een kleur van opwinding. Haar ogen schitteren. Ze heeft een prachtig plan bedacht. Ze zal gaan vragen of het jongetje óók buiten mag spelen. Daar zal hij best zin in hebben.

Met een uitgelaten sprongetje wipt Janneke het stoepje op van het mooie, nieuwe huis. Haar hand gaat al naar de bel, maar dan . . . dan aarzelt ze toch wel even.

Zou het niet raar zijn? Kan je wel zomaar bij vreemde burens aanbellen?

Ze waren wel erg vriendelijk geweest, toen ze een paar dagen geleden de straat inkwamen. Wat hadden ze niet leuk gezwaaid!

Die gedachte geeft Janneke moed en . . . ring! ring!

De bel is overgegaan.

Haar hart bonst toch wel een beetje hard en ze slikt zenuwachtig. Wat moet ze nou zeggen, als de deur opengaat?

Stil, ze hoort voetstappen in de gang die dichterbij komen. Zou het de moeder van het jongetje zijn?

Vast wel!

Ja, hoor . . . ze is het.

Natuurlijk kijkt ze wel een beetje verwonderd als ze Janneke, wat bedeesd, in de deuropening ziet staan.

Even aarzelt Janneke, dan hakkelt ze: „Dag, mevrouw, ik . . . e . . . is het jongetje ook thuis?”

Verlegen kijkt ze naar de vreemde mevrouw, maar als

ze ziet, dat deze vriendelijk glimlacht voelt Janneke haar moed terugkomen.

„Ziet u, ik wou zo graag met hem spelen enne . . .”

„Ben jij niet het meisje van de burenen?” vraagt de moeder van het jongetje.

„Ja, mevrouw,” antwoordt Janneke, blij, omdat de mevrouw het zo goed heeft onthouden.

„Wacht! Kom maar even binnen. Het is nog niets geen zomer, wat jij?” lacht de mevrouw.

„Nee . . .” knikt Janneke, „maar het is gelukkig weer droog en nu kunnen we weer buiten spelen en daarom . . .”

Ze vergeet helemaal om verder te praten, als opeens de kamerdeur opengaat en het jongetje zelf in de opening staat.

„Daaag!” zegt hij.

„Hallo!” Janneke steekt blij haar hand op.

„Hoe heet jij?” vraagt ze nieuwsgierig. „Ik ben Janneke en mijn broertje heet Bartje. Leuk, hè, dat je zo vlak naast ons bent komen wonen.”

„Ja . . .” Het jongetje kijkt haar onderzoekend aan en zegt dan: „Ik ben Chieltje!”

„Janneke wou graag met je spelen, Chiel,” zegt zijn moeder dan.

„Spelen?”

Chieltjes gezichtje straalt!

„Chieltje heeft nog maar weinig met andere kinderen gespeeld, Janneke,” zegt de mevrouw weer. „Hij is nog al eens ziek, weet je, en we hebben de laatste jaren ook erg eenzaam gewoond.”

„O . . .” Janneke weet niet goed wat ze hierop moet zeggen, maar ze krijgt een kleur van blijdschap, als ze Chieltjes moeder hoort zeggen: „Daarom vind ik het erg fijn, dat hij nu zo’n aardig vriendinnetje heeft gekregen, alleen . . .” De ogen van Chieltjes moeder kijken Janneke nu ernstig aan. „Alleen . . . je moet niet te wild zijn, hoor Janneke, want weet je, kleine meisjes

kunnen soms wel eens erge dolle spelletjes bedenken, is het niet?"

Janneke vindt het eigenlijk wel een beetje vreemd, dat Chieltjes moeder dit zegt, maar als ze opeens ziet, dat deze haar een knipoogje geeft, . . . dan . . . dan begrijpt ze het ineens. Chieltje heeft immers een ongelukkig voetje? Nou ja, hij kan wel lopen, maar toch lang niet zo vlug als de andere jongens van zijn leeftijd, dat heeft Janneke al lang gezien.

Ze heeft ineens een blij, warm gevoel van binnen en ze kijkt Chieltjes moeder trouwhartig aan.

„Mag hij . . . mag hij wel buiten, mevrouw? Ik zal goed uitkijken hoor enne . . . we gaan geen krijgertje doen . . .”

Dat laatste zegt ze er nog gauw achteraan.

Chieltjes moeder lacht nu zo vrolijk naar Janneke.

„Fijn, Janneke,” zegt ze, „ik reken op je hoor! Maar denk er om, dat Chieltje over een uurtje weer thuis moet zijn. Wat wou je gaan doen?"

„O, nou . . .” even aarzelt Janneke maar dan verzint ze vliegensvlug haar plannetje voor het komende uurtje. „Naar de nieuwe huizen, mevrouw, op het hoekje en in de straat hierachter, of . . . e . . .”

Opeens bedenkt ze zich en haar ogen dwalen zoekend door de gang.

„Nou?" moedigt Chieltjes moeder aan.

„Op de step zou ook wel leuk zijn,” fluistert Janneke. Ze heeft het gevoel alsof ze iets heel brutaals heeft gezegd.

„Op de step?"

Dan begint Chieltjes moeder hartelijk te lachen.

„Die heb je natuurlijk al lang gezien, hè? Nou, kom maar mee, dan gaan we samen de step halen.”

O, wat wordt het nu prachtig!

Nog geen vijf minuten later rijdt Janneke luid bellend haar huis voorbij. Chieltje staat voorop. Z'n blonde haren, die onder z'n grijze petje vandaan komen, wap-

Nog geen vijf minuten later rijdt Janneke luid belkend voorbij.

peren in de wind. Z'n ogen stralen . . . Heerlijk gaat dat! Zo hard als Janneke kan hij het vast niet. Hij is blij met zijn nieuw vriendinnetje. Chieltje vindt, dat ze erg aardig lijkt. Ze is maar een paar maandjes ouder dan hij. Gelukkig, dan hoeft hij straks niet alleen naar de grote school, als hij zes jaar is geworden. Dan gaan ze gezellig samen, Janneke en hij.

„Fijn, hè Chiel?”

Janneke suist de hoek om en Chieltje moet zich wel stevig vasthouden, anders rolt hij er af.

In de andere straat ruilen ze om. Dat is eerlijk. Nu gaat Chieltje stappen en Janneke loopt er hijgend achteraan. Die Chiel! Hij kan het maar wat goed. Maar Janneke durft toch niet bij hem voorop te gaan staan, want dat zou hij vast niet kunnen houden, denkt ze. Chieltje stept wel veel langzamer dan zij, maar ja, als je ook zo'n akelig zeer voetje hebt.

Diep in haar hart heeft Janneke wel een beetje medelijden met Chieltje en ze besluit om heel aardig voor hem te zijn.

Het wordt een heerlijke middag. Jammer, dat het uurtje zo gauw om is en Chieltje weer naar huis moet.

„Mogen we morgen weer spelen?” vraagt ze verlangend aan Chieltjes moeder als deze de step in de gang zet.

„Morgen?”

Chieltjes moeder fronst even haar wenkbrauwen.

„Morgen komt Chieltjes tante en wie weet nog veel meer bezoek . . .” zegt ze nadenkend.

Chieltje wijst uitgelaten op z'n moeder.

„Morgen is mijn mamma jarig!” zegt hij trots en Janneke moet hartelijk lachen als zijn moeder met opgeheven wijsvinger dreigend op hem af komt.

„O, jij kleine klikspaan, wie had jou gezegd, dat je dat mocht verraden?”

„Lekker!” juicht Chiel.

Dan loopt hij zo hard hij kan weg als hij ziet dat zijn

moeder hem achterna wil komen. Nog even keert ze zich naar Janneke.

„Weet je wat, Janneke, als het mooi weer is, kom je morgen maar even horen, afgesproken?”

„Ja . . . fijn!” knikt Janneke. Dan steekt ze haar hand op. „Dag mevrouw, dag Chieltje!”

Als de deur achter haar dicht gaat en ze binnen Chiel-tjes opgewonden stem hoort, moet ze even diep zuchten. Wat een fijne, gezellige middag was dat!

En wat een prachtige step heeft die Chiel. Daar is hun houten autopedje niets bij.

„Janneke!”

O, dat is moeder. Dan moet ze zeker ook thuis komen, net als Chiel. Opgewonden rent Janneke achterom de tuin in en met een zwaai trekt ze de keukendeur open.

„Moes . . . hoor es . . .!”

Hè, ze rolt haast over Bartje heen, die rustig op de grond zit te spelen.

„O, Bart . . . hoor es . . . ik heb . . .”

„Stouterd!” roept Bartje verschrikt. „Nou is mij huis kapot!”

Met haar haastige voeten heeft Janneke het prachtige huis van wasknijpertjes, waar hij wel een half uur aan bezig is geweest, helemaal in de war gegoooid.

„Och, jongen . . .”

Janneke wordt er ongeduldig van.

„Wie gaat er nou ook zo midden in de keuken zitten,” bromt ze.

Maar dan knielt ze toch naast Bartje neer, om hem gauw weer met z'n huis op streek te helpen.

Net steekt moeder haar hoofd om de hoek van de keukendeur.

„O, ben je er al?”

„Ja ,moes,” knikt Janneke, „enne . . . hoor es moes . . .”

Dan vertelt ze opgewonden van Chieltje. Over zijn moeder, die zo aardig is en over de mooie, rode step.

Bartje is opeens z'n hele huis vergeten en luistert aandachtig mee.

„Ikke ook Chieltje pele . . .” zegt hij een beetje boos. Moeder strijkt hem troostend over zijn zwarte krullen.

„Ja hoor,” zegt ze, „ik zal wel es aan Chieltjes moeder vragen of jij ook met hem mag spelen.”

Opeens ziet ze, dat Jannekes neusje iets bijzonders heeft geroken.

„Wat is er, Janneke?”

Er dansen pretlichtjes in moeders ogen.

„Mmmmmm!” Janneke snuift nog eens, dan rent ze naar het gasstel en juicht: „Pannekoeken?”

„Dat wil zeggen,” plaagt moeder, „als jij nu eerst als een keurig meisje je handen gaat wassen en rustig aan tafel gaat.”

Janneke staat al bij de kraan en het zeep schuimt over haar handen. Ze danst van pret. Heerlijk, wat een middag! Het lijkt wel een beetje feest.

Dan gaan ze aan tafel, om met z'n drietjes te smullen van de heerlijke, bruine pannenkoeken, die moeder vanmiddag heeft gebakken.

„Jammer, dat pappa zo laat is,” zegt Janneke, terwijl ze een grote hap neemt . . . Mmmmmm! Het is zo lekker! Moeder lacht.

„Pappa krijgt z'n portie ook wel hoor, vanavond laat, reken maar en dan zal hij er net zo van smullen als jij!”

Janneke knikt. Nou, dat gelooft ze ook wel. En ze denkt: Zou Chieltje ook zo dol zijn op pannenkoeken? Morgen als ze hem weer ziet, zal ze het vast eens vragen.

3 Is Janneke een flink meisje?

Maar de volgende morgen ziet Janneke haar buurjongetje niet. Ze zal dus moeten wachten tot het mid-

dag is. Dan mag ze even komen horen, heeft Chieltjes moeder immers gezegd?
Even kijkt ze onderzoekend naar het huis van de burens. Zouden ze een groot feest vieren vandaag? Vast wel! Als je moeder ook jarig is!
Zou Chieltje vanmorgen vroeg ook gezongen hebben net als zij en Bartje, de laatste keer? O, ze weet het nog best. Vader had hun heel stilletjes een versje geleerd. Moeder had er niets van gemerkt. En grote ogen, dat ze had opgezet! Het was alleen jammer geweest, vond Janneke, dat Bartje zo vals had gezongen.
Maar moeder had het niet gehoord want die had gezegd, dat het prachtig was gegaan!
Nu ze er weer aan denkt, is het net of Janneke het nog zo pas allemaal heeft meegemaakt en toch is dat niet zo. Hè, ze wordt er weer opgewonden van.
Zou Chieltje zijn moeder ook een cadeautje hebben gegeven? Ze weet het niet. Jammer!
En het grote huis van de burens lijkt zo stil, net of er helemaal geen mensen wonen.
Chieltje zit niet voor het raam en in de kamer . . .
Oh, wat doet ze nou!
Janneke krijgt er een kleur van. Op haar tenen heeft ze heel onbeleefd naar binnen staan kijken. Dat mag immers niet?
Janneke kijkt gauw naar haar eigen huis en loopt beschaamd door. Ze hoopt, dat moeder het niet heeft gezien, want dan zou ze vast erg boos zijn. Nee, gelukkig! Alleen Bartje zit voor het raam.
Janneke zwaait naar hem. „Daag Bart!”
Maar Bartje is zo druk met z'n speelgoedauto's bezig, dat hij Janneke niet eens ziet. Dan loopt Janneke verder.
„Ha! die Janneke.”
Ze schrikt. Wie zegt dat?
O, ze ziet het al, het is die grote jongen van de overkant. Eigenlijk kent ze hem niet zo heel goed, want

hij is immers veel ouder dan zij? Janneke gelooft, dat hij al wel zeven jaar is.

„Daag,” zegt ze en blijft even stil staan.

De jongen staat met de handen in zijn zakken tegen de muur geleund.

„Moet je niet naar school?” vraagt Janneke bedeesd.

„Gelukkig niet,” zegt Jaap en hij grijnst. „De juffrouw is ziek, meid en nou moesten we allemaal naar huis.”

„Och, wat akelig, hè?” zegt Janneke. Het is immers niets leuk om ziek te zijn.

Ze kijkt verwonderd op als Jaap hard begint te lachen.

„Akelig? Wat akelig . . . het is juist leuk, kind. Voor mijn part blijft ze de hele week ziek, dan hoef ik tenminste niet naar die nare school.”

„O!”

Janneke weet niet goed meer wat ze hierop moet zeggen.

Jaap schopt een steentje de lucht in.

„Is een school naar, Jaap?” vraagt ze.

„Vanzelf,” antwoordt Jaap kort. Hij kijkt naar het kleine meisje voor hem.

„Wat ga je doen?”

„Ik . . . e . . . o, niks,” aarzelt Janneke.

Diep in haar hart vindt ze Jaap een rare jongen. Het lijkt haar juist zo leuk om op de grote school te gaan en moeder heeft toch ook altijd gezegd, dat het echt fijn was. Maar ja, Jaap zal er toch niet om jokken?

Jaaps ogen dwalen naar de hoek van de straat waar een paar werklieden druk in de weer zijn. Ze sjouwen met stenen en rijden met kruiwagens vol zand.

Opeens veert Jaap op. De handen gaan uit zijn zakken en hij wenkt Janneke.

„Ga je mee?”

„Mee?” Janneke aarzelt. „Wat ga je doen?”

„Niks, meid,” zegt Jaap een beetje wrevelig omdat Janneke niet direct met hem mee wil, „een beetje keet schoppen.”

„Wat is dat, keet schoppen?“ wil Janneke nieuwsgierig weten.

Ze voelt zich opeens nog maar een erg dom meisje. In haar ogen is Jaap al een grote kerel, die al heel veel weet en kan.

„Zal je wel zien.“

Jaap heeft het al op een lopen gezet naar de hoek van de straat en hoewel ze nog nooit met Jaap heeft gespeeld, sukkelde Janneke in een drafje achter hem aan. Als ze niet met Jaap meegaat, is er verder toch ook niets te beleven in de straat, dus . . . vooruit maar!

Vlak bij een kruiwagen vol zand blijft Jaap staan. Daar heeft Driekus mee lopen sjouwen, weet hij. Driekus is nu even een van de huizen binnen gegaan om met de andere mannen een kopje koffie te drinken. Anders wordt de dag veel te lang met al dat zware werk. Janneke kent Driekus ook wel. Hij heeft van die grote handen en als hij loopt zwaait hij altijd een beetje vreemd op zijn benen.

Janneke heeft er wel eens erg om moeten lachen, maar toen heeft moeder haar verteld, dat Driekus eigenlijk een heel zielige man was.

„Driekus lijkt wel erg groot en sterk, Janneke,“ had ze gezegd, „maar dat is hij toch heus niet, tenminste . . . niet altijd. Daarom is het leven voor Driekus erg moeilijk en eenzaam.“

Nee, helemaal begrepen heeft Janneke het niet toen moeder haar dat vertelde, maar wel heeft ze sinds die tijd altijd vriendelijk geknikt als Driekus voorbij kwam en ze heeft nooit meer om hem gelachen.

Daarom wordt ze een beetje onrustig als Jaap opeens zegt: „Zullen w'em omgooien?“

„Wat . . .“ zegt Janneke, „die kruiwagen bedoel je? En dat zand dan?“

Jaap giert het uit om zoveel domheid.

„Da's juist de mop, meid, meid, dat zand rolt er dan natuurlijk uit en dan kunnen ze alles er weer in doen.“

„Ja, maar . . .” Janneke weet niet goed wat ze ervan moet denken. Het lijkt haar helemaal geen leuk spelletje maar aan de andere kant wil ze dat toch ook niet voor Jaap weten.

Ze kijkt naar de grote jongen voor haar, die al klaar staat om de kruiwagen een fikse trap te geven.

„Jaap . . .” aarzelt ze, „het is Driekus z'n kruiwagen, ik heb het zelf gezien . . .”

„Nou, en wat zou dat?” daagt Jaap haar uit. „Dat is juist nog veel leuker. Driekus maakt zich altijd zo lekker kwaad.”

Jaap wacht de verdere bezwaren van Janneke niet meer af, hij steekt zijn been vooruit, trapt met volle kracht tegen de kruiwagen en . . .

Bom! Met een slag is deze opzij gevallen, haast al het zand is er uitgerold.

Jannekes hart bonst van schrik. Als Jaap hard weg holt, rent ze gauw mee. Ergens achter een muurtje blijven ze hijgend staan. Jaap is er helemaal achter weggedoken en als een bang vogeltje is Janneke achter z'n rug gekropen.

„Hij heeft het gezien,” fluistert Jaap opgewonden, als hij een tel later een klein stukje van z'n hoofd boven het muurtje uitsteekt.

„O, kijk . . . kijk hij eens kwaad zijn!”

Janneke komt ook een eindje omhoog en ze ziet Driekus bij de omgevallen kruiwagen staan. Hij heeft z'n gebalde vuist dreigend omhoog geheven en hij zegt allemaal lelijke woorden, die Janneke maar half kan verstaan.

„Hij ziet ons lekker toch niet,” fluistert Jaap en hij duikt weer weg achter het muurtje.

„Wacht” . . . z'n ogen beginnen te glanzen. Hij heeft weer een ander plannetje bedacht.

„Kom mee,” zegt hij tegen Janneke en hij trekt haar aan de arm.

„Is . . . is ie weg?” bibbert Janneke.

„Och, bangerd!” lacht Jaap, „natuurlijk is ie weg, wacht . . .” Hij zet de handen als een trompet aan zijn mond en dan schreeuwt hij door de stille straten: „Rooie Driekus . . . lelijke rooie Driekus!!”

Het klinkt zó hard. Driekus heeft het vast kunnen horen. Janneke weet, dat de kinderen Driekus wel eens meer zo naroeppen en dat hij dan altijd woedend wordt.

„Jô,” zegt ze geschrokken, „jô . . .”

Maar Jaap zegt overmoedig: „Nou jij, vooruit!”

„Ik?”

Janneke schrikt. Ze aarzelt.

Maar Jaap zegt ongeduldig: „Toe nou, anders ziet ie ons.” Hij staat klaar om hard weg te hollen zodat Driekus hem toch niet te pakken kan krijgen.

Dan zet ook Janneke de handen voor haar mond en met een schrill stemmetje roept ze: „Rooie Driekus . . . lelijke rooie Driekus!”

Jaap heeft haar al meegetrokken, ze rennen weg! Janneke hijgt ervan. O, wat kan die Jaap hard lopen. Ze heeft niet meer gezien of Driekus weer naar buiten is gekomen. In haar hart is ze blij, dat hij hen niet te pakken heeft gekregen.

Vlak bij het huis van Janneke blijven ze allebei staan.

„Wat een mop, hè?” lacht Jaap en Janneke zegt een beetje beverig: „Nou.”

„Janneke!”

Opeens ziet ze moeder voor het raam staan, die haar wenkt. Ze krijgt er een gloeiende kleur van. Jaap heeft het ook gezien.

„Je moeder roept,” zegt hij.

„Ja . . .” Een beetje langzaam gaat Janneke het tuinpaadje op.

„Nou, daag,” zegt ze, maar haar stem klinkt helemaal niet blij.

„Daag,” zegt Jaap. Dan keert hij zich om en slentert een beetje verveeld verder . . .

„Wat heb je een kleur, kindje,” zegt moeder als Jan-

neke de keuken in komt, „heb je zo hard gehold?”

„Ja, moes.”

Janneke is stiller dan gewoonlijk en even kijkt moeder haar onderzoekend aan.

„Heb je met Jaap gespeeld?”

Janneke knikt.

Hè, wat klopt haar hart toch raar. Ze doet gauw haar schortje voor en gaat keurig aan tafel zitten.

Pas als vader binnenkomt en moeder weer andere dingen heeft, waar ze mee bezig is, wordt Janneke een beetje rustiger.

„Ha . . . die Janneke,” zegt vader en hij tilt haar met één greep boven op zijn nek. Janneke gilt van schrik en bange pret. Zo gaan ze samen de keuken in, terwijl Bartje er juichend achter aan holt.

„Kijk es, vrouw,” zegt vader, „wat een flinke dochter wij hebben.”

Moeder lacht en zegt: „Nou!”

Maar het is net alsof Janneke niet zoals anders van dit leuke spelletje geniet.

Een flinke, grote dochter, had vader gezegd. Janneke voelt haar wangen weer warm worden van schaamte. Is ze dat heus wel?

Gelukkig, dat vader en moeder niet weten van dat ondeugende spelletje, dat ze vanmorgen met Jaap heeft gespeeld. Ze neemt zich in stilte voor voortaan niet meer met Jaap mee te gaan, want eigenlijk is hij toch niets geen aardige jongen. Nee, ze vindt Chieltje veel en veel aardiger! Gelukkig, dat hij vanmiddag weer een uurtje buiten mag.

Als Janneke denkt aan haar aardig buurjongetje fleurt ze weer een beetje op, maar diep in haar hart is het net alsof er steeds een stemmetje roept: „Lelijke rooie Driekus!” Nee, helemaal kan Janneke haar lelijk avontuur van vanmorgen niet vergeten.

Maar die middag . . .

Net als Janneke haar jasje heeft aangedaan om Chieltje te gaan halen, hoort ze muziek in de straat.

Ta . . . ta . . . ta . . . tetteretet! en boem, boem, boem!

O, Janneke krijgt een kleur van blijdschap. Dat zijn vast de muzikanten. Janneke kent ze wel. Ze komen hier niet zo vaak in de buurt, omdat er nog zo weinig mensen wonen, maar vast wel één keer in de maand.

„Moeder . . . moes!” ademloos vertelt Janneke het grote nieuws aan moeder en ze heft luisterend haar vingertje op.

„Hoort u wel?”

Bartje danst al door de gang, zo mooi vindt hij het.

Opeens bedenkt Janneke iets: „O, moes, mag . . . mag Bartje ook even mee kijken?”

Bartje heeft het natuurlijk gehoord en hij roept al: „Ikke ook kijke, ikke ook buite . . .”

Moeder kijkt nog wel even bedenkelijk, maar dan lacht ze toegeeflijk: „Nou, vooruit dan, kleine vleister, als je maar goed op hem past hoor en denk er om, héél eventjes maar!”

„Ja, moes!”

Janneke is al weggerend om Bartjes jasje van de kapstok te halen.

„Kom, Bart . . . Hier, eerst je das om . . .”

O, ze hoort de muziek nu al zó dicht bij, ze moeten voortmaken, anders zijn de muzikanten al weer verder gegaan.

Net als ze samen, hand in hand, naar de vrolijke mars van de muzikanten staan te luisteren, ziet Janneke de deur van de burens opengaan. Daar is Chieltje ook. Nu wordt het helemaal leuk.

Chieltjes moeder wuift vrolijk naar Janneke en opeens . . . Janneke krijgt een prachtig plan. Haar ogen glanzen van pret, stel je voor, dat het lukt.

„Chiel, Chieltje . . . Hoor es . . .”

Janneke heeft Chieltje al tot vlak voor de muzikanten getrokken en fluistert hem haastig iets in het oor. Chieltje knikt en begint te lachen: „Ja, ja . . . dat is een prachtig plan!”

Als de muzikanten hun vrolijke liedje uit hebben en verder willen lopen, trekt Janneke de dikke tromslager aan zijn mouw.

„Mijnheer, hoort u eens . . .”

De tromslager keert zich om en als hij het smekende gezichtje van Janneke ziet, roept hij naar de andere muzikanten: „Hei, wacht es effe . . . deze jongedame moet iets vragen!”

Daar wordt Janneke helemaal verlegen van, maar ze slikt eens en zegt dapper: „Mijnheer, Chieltjes moeder is jarig vandaag, kunt u misschien een echt verjaardagslied voor haar spelen?” Hè, ze is blij, dat het er uit is. „Chieltjes moeder? Wie is dat?”

De dikke tromslager lacht en als Chieltje hem precies wijst in welk huis hij woont, knikken de muzikanten elkaar even toe.

Wel ja, waarom niet? Die paar minuutjes kunnen er nog best af. Ze zetten de instrumenten weer aan hun mond en dan . . . Boem, boem, boem! zegt de trom . . . Tsjeng, tsjeng, tsjeng! roepen de cymbalen vrolijk en dan begint het lied.

„Lang zal ze leven . . . lang zal ze leven, in de gloria . . .” Janneke heeft Chieltjes hand gepakt en samen met Bartje dansen ze nu om de muzikanten heen. Het puntje van Chieltjes tong steekt uit z'n mond, zo erg probeert hij zijn best te doen om mee te komen. Dansen is moeilijk als je voetje niet zo erg mee wil, maar hij probeert er nu niet aan te denken. „In de gloria . . .” zingt hij mee . . . „in de gloria . . .!”

Ja, gelukkig, Chieltjes moeder heeft het gehoord en ze komt verwonderd en lachend voor het raam staan.

„Daaag!” wuift Chieltje.

„Voor u!” roept Janneke en Bartje klapt in z'n handjes van pret.

De muzikanten hebben er zelf ook schik in, vooral als Chieltjes moeder hen wenkt en het centenbakje binnen bij de visite langs mag gaan.

Oma geeft een kwartje en tante Lies twee dubbeltjes . . .

„Leuk, hè?” zucht Janneke, als het lied eindelijk uit is en de muzikanten verder lopen.

Jammer, ze had best nog even verder mee gewild.

Zie je wel, Bartje ook al.

„Ikke mee . . .” zegt hij als hij de muzikanten naar de andere hoek ziet gaan.

„Nou, eventjes dan, hoor,” zegt Janneke.

Ze kijkt wel een beetje bang naar huis. Zou moeder het zien? Want o, ze zou het vast niet goed vinden!

Nee, gelukkig, moeder is er niet en vlug stapt Janneke met Bartje aan de hand naar het hoekje van de straat.

Ja, en dan loopt Chieltje ook maar mee. Hij is hier nog nooit geweest. Wat een lange rij huizen staat daar, het lijkt hem best leuk hier.

Daar beginnen de muzikanten weer te spelen. Het is een liedje, dat Janneke heel goed kent en ze zingt het dapper mee.

Wat is het nu toch plezierig, allemaal. Haar benen beginnen haast als vanzelf te dansen.

„Kom Chiel” . . . hup! daar gaan ze weer.

Jammer, denkt Janneke, dat Chieltje haast helemaal niet dansen kan, maar ze doet net alsof ze het niet ziet.

Wat geeft het eigenlijk? Als ze maar plezier hebben.

Och, nu is het feest toch heus afgeopen.

De muzikanten pakken hun instrumenten in en zeggen: „Zo jongens, nou gaan we er weer vandoor, hoor.

Tot de volgende keer!”

„Daaaag! Tot de volgende keer!” roepen Janneke,

Chieltje en Bartje, terwijl ze de muzikanten nog heel lang nawuiven.

Bartje is de eerste, die het prachtige speelterrein om hem heen heeft ontdekt.

Wat een zand!

Hij gaat op zijn hurken zitten en laat het zand door z'n vingertjes glijden.

„Ikke koekjes bakke!!” zegt hij dan.

„Och, jongen,” zegt Janneke wijsneuzig, „hoe kan dat nou, dit is toch geen zand om mee te spelen. Dat mag niet hoor, daar moeten de mannen mee werken.”

„Mannen?” vraagt Chieltje, terwijl hij verbaasd naar de planken en de stapels stenen kijkt.

Dan vertelt Janneke hem, dat er hier in de buurt nog veel meer nieuwe huizen bij komen. En om de hoek staan er ook nog een heleboel.

Ineens vindt Janneke het maar wat gewichtig, dat ze Chieltje al die nieuwe dingen kan vertellen en met z'n drietjes gaan ze weer een hoek om, terwijl Janneke hem alles precies laat zien. Eigenlijk voelt ze zich wel een klein beetje ongerust. Want, weet je, ze heeft hier vanmorgen immers ook met Jaap gelopen?

En als Driekus er nu eens plotseling aan zou komen? Zou hij haar herkennen? Ze probeert het onruststokertje in haar hart tot zwijgen te brengen.

Och, wel neen, ze zaten immers prachtig verstopt achter dat muurtje. Driekus heeft haar nooit kunnen zien.

„Jongen, wat doe je nou?”

Janneke schrikt. Bartje is zomaar op een van de huizen toegelopen en heeft de voordeur een eindje open geduwd.

Chieltje kijkt met grote ogen toe, maar Janneke bromt:

„Dat mag niet, stoute jongen!”

Bartje luistert niet naar z'n zusje. Hij duwt de mooie, nieuwe deur nog verder open en zegt: „ikke in . . .”

Nu staat hij al half in de gang. Wat een brede gang is

... roetsj! daar laat ze zich langs de leuning naar beneden glijden.

dat. Janneke staat er nu toch ook wel even van te kijken. En wat een mooie tegeltjes tegen de muur.

Chieltje is hen ook al achterna gekomen.

Och, die domme kindertjes. Ze vergeten de hele tijd. Aan de muzikanten denken ze al lang niet meer. Welnee, er is hier zoveel moois te beleven!

Janneke, die eerst een beetje bang is geweest, vindt het eigenlijk wel leuk zo'n nieuw huis eens van binnen te bekijken en och, de mannen werken helemaal in de andere straat, die komen hier vast niet.

„Chiel . . . o, kijk es . . .”

Ze is in een paar sprongen de lange, kale trap opgerend en dan . . . roetsj! daar laat ze zich langs de leuning naar beneden glijden. „Leuk, hè?” hijgt ze, „zal ik het nog es doen?”

Chieltje schatert het uit van het lachen. Die malle Janneke ook. Maar als Bartje ook al de trap op gaat klimmen, houdt Jannke hem tegen.

„Nee, jô, niet doen, anders val je . . .”

Bartje is een beetje boos. „Ikke valt niet!” zegt hij beslist. Maar Janneke heeft al wat anders bedacht.

„Chiel, zullen we verstoppertje spelen? In het huis?”

Ze heeft al zoveel geheime plekjes gezien: de kastjes in de keuken, het hoekje onder de trap . . . Chieltje vindt het prachtig. En dan komt hij tot de ontdekking, dat er niet één spel zo leuk is als dit.

Ze rennen van beneden naar boven en als Chieltje moet zoeken loopt Janneke express een beetje langzamer, anders lijkt het zo sneu voor hem, vindt ze. Maar ze ziet wel, dat hij het prachtig vindt. Er is niemand, die het opgewonden spel van de drie kinderen gadeslaat.

Wie zou er ook hier in die eenzame straat komen? De werklui niet meer. Buiten heeft de torenklok al vijf uur geslagen, het is hun tijd om naar huis te gaan.

En ze verdwijnen, de een na de ander. Sommigen moeten nog een heel eind fietsen eer ze thuis zijn.

Thuis? Janneke en Chieltje denken er helemaal niet meer aan. En Bartje nog minder. Ze kruipen achter elkaar de lange gang door. Ze zijn wilde rovers, en in de keuken ligt een kostbare schat. Die gaan ze veroveren.

„Stil, Bart!” fluistert Janneke, . . . „stil, want als ze ons horen . . .” Bartje houdt zijn lipjes stijf op elkaar. Hij begrijpt nog niet veel van dit geheimzinnige spelletje, maar Janneke en Chieltje hebben allebei een kleur van opwinding.

Buiten is het gaan waaien.

„Hoei . . .” blaast de wind . . ., „hoei, wat doen jullie daar?”

Ja, het is nog lang geen zomer, dat heeft Chieltjes moeder gisteren ook al gezegd.

„Hoei . . .” zegt de wind weer en hij laat de ramen klapperen. „Hoei . . . wat een mooi huis is dat. Mogen jullie daar zo maar in? En waarom staat de deur zo wijd open? Hoei . . . die hoort toch dicht? Hoei . . .” Net als Janneke en Chieltje het wagen hun hoofdjes voorzichtig om de keukendeur te steken, slaat de wind de voordeur met een klap dicht.

„Hoei . . . zo is het goed . . . hoei . . . zijn er nog meer open deuren hier?”

De wind blaast nog harder en gaat verder. Janneke heeft niets gehoord en Chieltje ook niet. Bartje wel. Maar hij vindt het helemaal niet erg, dat de buitendeur nu dicht is.

Hij doet al lang niet meer mee aan het spelletje van de andere twee. Nee, dat vindt hij niets geen leuk spelletje. Hij heeft een lange stok gevonden en daar wandelt hij deftig mee de kamers door.

Domme, domme kindertjes, ze gaan zo op in hun spel, dat ze alles om zich heen hebben vergeten.

Buiten wordt het al donker.

Opeens trekt Bartje aan Jannekes mouw en zegt: „Ikke tjek . . . ikke botertjeham!”

„W . . . waat?” Janneke is plotseling ruw gestoord in haar mooi spel.

O, die Chiel, wat kan je daar een pret mee hebben. Chiel doet net of hij een echte rover is en telkens zet hij een heel zware stem op. Zo raar is dat, Janneke schatert het telkens uit van de pret.

Ze kijkt een beetje verstoord naar Bartje: „Toe nou Bart!”

Maar als ze zijn vragend snuitje ziet, is ze opeens al het andere vergeten.

„Wat zeg je, Bart?”

Bartje herhaalt zijn vraag.

„Ikke tjek, ikke botertjeham!”

O, en dan opeens weet Janneke heel zeker, dat ze al erg lang van huis zijn. Ze hebben de tijd helemaal vergeten. Ze schrikt en wordt er een beetje zenuwachtig van.

„Kom Chiel!” zegt ze ineens gebiedend, „nou gaan we naar huis hoor!”

Chiel ligt nog steeds languit op de grond. Hij zit vol stof. Een beetje verwonderd ziet hij, dat Janneke opeens het hele wonderlijke spel vergeten is.

„Ja, maar . . .” zegt hij, maar Janneke snauwt bang: „Nee, kom jô, ik . . . e . . . ik geloof, dat het al erg laat is.”

Dat laatste komt er een beetje hakkelend uit. Janneke voelt zich schuldig en dat is vandaag al de tweede keer. Als ze door het raam naar buiten kijkt, begint haar hart te bonzen. O, het is al zo donker! Wat zal moeder

boos zijn en misschien wel erg ongerust ook. Misschien is het al lang vier uur.

Ze pakt Bartjes handje stevig vast en loopt de gang door.

„Weet je wat, Bart,” praat ze, „we lopen flink door, hè en dan zijn we gauw thuis . . .”

„Gauw thuis . . .” zegt Bartje blij en hij loopt gewillig met Janneke mee.

Maar als Janneke bij de voordeur is gekomen, staat ze opeens verwonderd stil. De deur is dicht, maar ze ziet nergens een knop om die deur open te trekken. Ze krijgt een kleur van schrik. Hoe kan dat nou? Chieltje heeft het ook al gezien.

„De deur stond open, toen we kwamen,” zegt hij.

„Heeft wind etaan . . .,” babbelt Bartje, die helemaal niets van Jannekes ongerustheid begrijpt.

Nog eens weer rammelt Janneke aan de deur, maar er is geen beweging in te krijgen. Wat moet ze nu toch beginnen?

Opeens laat ze Bartjes handje los en rent naar de keuken. Kunnen ze daar misschien uit? Nee, ook niet!

Nu wordt Janneke toch echt wel een beetje bang. Helemaal ontdaan komt ze terug. „Chiel, we kunnen er niet uit, alle deuren zitten dicht.” Haar stem heeft een beetje, maar Chieltje heeft het niet eens gehoord. Hij huivert.

Nu ze niet meer zo druk in hun spel verdiept zijn, voelt hij zich ineens koud en . . . ja, hij heeft ook wel trek in een boterham, net als Bartje.

„Chiel, Chieltje . . .” Jannekes stemmetje slaat over van angst, „Chiel, de deuren zijn allemaal dicht en deze . . .” ze wijst naar de voordeur, waardoor ze straks zo stil-tjes naar binnen zijn geglipt, „deze heeft niet eens een knop, we kunnen er niet meer uit!”

Nu pas dringt het goed tot Chieltje door wat Janneke bedoelt. Hij krijgt een kleur. Wat zegt Janneke? Maar dat kan toch niet?

Bartje, die helemaal niet begrijpt waarom Janneke en Chieltje opeens zo bedrukt kijken, herhaalt weer: „Hep wind etaan!” Dan grijpt hij Jannekes handje en zegt: „Kom . . . huis toe!”

„Ja, maar, Bart . . .” zegt Janneke en dan beginnen haar lipjes verraderlijk te trillen, „we kunnen niet!” Ze kijkt wanhopig naar Chieltje, die nu met allebei zijn vuisten uit alle macht tegen de deur bonkt. Maar er is geen beweging in te krijgen. Chieltje rilt weer. Hu! wat is het hier toch koud. En buiten waait de wind nog harder. Ze horen het alle drie en worden er nog angstiger van.

Bartje begrijpt nu ook wel, dat er iets ergs is gebeurd. Hij begint te huilen: „Ikke mamma toe . . . ikke huis!” Dat is net teveel voor Janneke. Nu voelt ze achter haar eigen ogen ook de tranen prikken, maar ze probeert nog dapper om ze tegen te houden. Dat Bartje huilt, begrijpt ze best maar zij, ze is toch al vijf jaar. Chieltje bijt op z'n lip en zegt niets.

Arme kindertjes!

Ze denken nu niet meer aan de leuke spelletjes, die ze hebben gespeeld vanmiddag en Janneke . . . Janneke bekijkt de trapleuning niet eens meer waarlangs ze straks nog zo heerlijk naar beneden is gegleden. Nee, ze gaat de lege, holle kamers in, waarin haar voetstappen zo hard klinken en kijkt naar de ramen. Dan bedenkt ze iets.

„Chiel, kan jij het raam niet open krijgen?”

Chieltje hinkt naar het raam. Hij is erg moe geworden van die lange middag. Ze hebben ook zo druk gespeeld. Z'n voetje doet nu weer veel meer pijn. „Ik zal het proberen,” hijgt hij, terwijl hij aan het raam duwt. Maar nee hoor, het raam zit stevig dicht.

Wat nu? Chieltje bijt op z'n lip. Dan gaat hij voor het raam staan en kijkt de verlaten straat af.

Opeens . . . O, Chieltje voelt het als een bange schrik door zich heen gaan, opeens bedenkt hij, dat moeder

nog wel jarig is vandaag. Vanavond bij de boterham zou hij nog wel een extra groot ei krijgen, had moeder gezegd en . . . Och, hoe heeft hij dat nu toch allemaal kunnen vergeten?

Er loopt een traan over Chieltjes wangen, heel langzaam. Kijk, daar komt er nog een en nog een . . . Ze rollen steeds vlugger naar beneden . . . en dan opeens snikt hij het uit: „Mamma! Mamma!”

Janneke? Ze is naast hem gaan staan en bonkt angstig tegen het raam, terwijl Bartje schreiend aan haar jurk trekt: „Ikke botertjeham . . . ikke huis toe . . .”

Wat is dat nu een verdriet opeens, na die fijne middag. Ja, Janneke voelt haar maagje nu ook wel. Het lijkt alsof er een klein varkentje in zit, dat steeds maar zegt: „Knor . . . knor . . . ik lust best een boterham . . . knor . . .”

Opeens . . . „Daar! Daar!” juicht Chieltje. En dan zien ze heel in de verte een lichtje. Chieltje wuift met z'n handje, maar dan opeens is het lichtje weg en de straat weer helemaal donker. Heel in de verte lijkt het alsof ze stemmen horen. Stemmen, die roepen, maar dan wordt het weer stil.

„Ze hebben ons vast niet gezien,” zegt Chieltje en hij gaat weer in een hoekje op de grond zitten.

Hij is zó moe en koud. Thuis brandt een fijne kachel en daar is het vast wel lekker warm, maar hier . . . Hier is alleen een holle, kale kamer waarin ze zich steeds eenzamer gaan voelen.

Janneke snikt nu heel zachtjes en ze kruipt naast Chieltje op de grond. Bartje gaat ook naast haar zitten.

„Pappa komt wel,” zegt hij vol vertrouwen en Janneke denkt: „Vast wel!” Och, wat zullen ze thuis toch bang zijn. Ze hoopt maar, dat ze heel gauw komen want anders . . .

Ze slaat haar ene arm om Chieltje heen, die heel stil en verdrietig voor zich uit zit te kijken, de andere arm legt ze om Bartjes schouders.

Ze slaat haar ene arm om Chieltje heen, de andere om Bartje.

Chieltje zegt niets. Hij denkt maar. Hij is erg bang en moe en hij voelt ook wel, dat hij heel ongehoorzaam is geweest. Hij wist best, dat hij niet zo ver met de muzikanten mee mocht.

Opeens komt er een heel andere gedachte in Chieltjes hart.

„Zou . . . zou de lieve Heer nu ook erg boos op hem zijn?” Hij kijkt naar Janneke. Haar gezichtje is nat van de tranen. Chieltje wordt er haast wanhopig van en het wordt steeds maar donkerder.

Zou er nu niemand komen om ons te helpen? denkt hij. Janneke schrikt. Bartjes hoofdje is langzaam in haar schoot gezakt. Hij is in slaap gevallen, de kleine man.

„Chiel,” fluistert ze angstig, „Chiel, ben je bang?”

„Een beetje,” fluistert Chieltje terug. Hij zucht en zegt: „Ik ben zo koud!”

„Ik ook!” Janneke huivert.

Weer is het een poosje stil en buiten huilt de wind: „Hoeijj . . . hoeijj . . . domme kindertjes, dat jullie bent,

hoeijj . . . ze zijn jullie overal aan het zoeken, hoeijj..."
Janneke kijkt door het raam naar buiten. Aan de hemel staan prachtige sterretjes.

Ineens gaat het als een schok door haar heen: God! God is er immers nog? Moes heeft toch zo vaak gezegd, dat God alle mensen ziet, waar ze ook zijn?

„Chiel . . .”

Janneke raapt al haar moed bij elkaar. Eigenlijk durft ze het niet goed aan Chieltje te vragen.

„Chiel, heb jij wel es van God gehoord?”

Chieltje zit te klappertanden.

„Ja,” knikt hij, „ik ken er ook een versje van, dat zingt mijn mamma altijd.”

Bartje slaapt rustig door en Janneke probeert zijn hoofdje een beetje te verleggen. Haar benen doen er pijn van, zo zwaar leunt Bartje op haar schoot.

„Hoe is dat versje?” vraagt Janneke zacht.

Dan zegt Chieltje langzaam de regels voor haar op:

*God, Die alles maakte, de lucht en 't zonlicht blij,
De heem'len, zee en aarde . . . zorgt ook voor mij!*

Even is Janneke haar angst vergeten.

„Dat is een heel mooi versje,” zegt ze, „maar . . .” ze aarzelt . . . „Zou God ook voor je zorgen als je erg ondeugend bent geweest?”

Chieltje zucht. „Ik weet het niet,” zegt hij moeilijk.

Hè, hij is helemaal stijf van de kou.

Janneke huilt weer, heel stilletjes. Op haar gezichtje komen allemaal vuile strepen. Maar wie ziet dat? Och, wat heeft ze toch een spijt van haar ongehoorzaamheid.

Vanmorgen vroeg was het al begonnen. Was ze maar nooit met Jaap meegegaan. Maar ja, ze had toch zelf ook gescholden. Jaap had het heus niet alleen gedaan.

„Rooie Driekus!” had ze geroepen. Heel hard. Het was erg lelijk geweest om dat te doen, dat voelt ze nu zelf ook wel.

En vanmiddag . . . ze had immers niet weg mogen

lopen. Moeder had nog zo gezegd, dat Bartje maar heel eventjes mee mocht. Alleen omdat de muzikanten er waren. En nu?

Opeens schrikt ze. Chieltjes hoofd is zwaar tegen haar aan gevallen. Och . . . Janneke ziet het al. Chieltje is ook in slaap gevallen, net als Bartje.

Hoe lang zouden ze hier nog moeten blijven? Janneke rilt van bangheid. Ze luistert naar het huilen van de wind. Soms is het net of er mensen buiten lopen. Dan weer lijkt het alsof er iemand aan het raam tikt. Dat doet de wind. Het is net of hij Janneke nog veel meer wil plagen.

In de straat is verder niemand. Janneke begrijpt het niet goed. Waarom komt er dan niemand om hen te halen? Dat moet toch? Och, ze is zó moe!

Langzaam vallen haar oogjes toe en dan . . . dan ziet ze opeens een grote man voor het raam staan. Hij heeft rood haar en heel grote handen. Hij lacht grimmig, zodat je al zijn tanden duidelijk kan zien en hij heeft de vuist dreigend gebald.

„Wacht maar,” roept hij, „wacht maar, ondeugend kind, ik zal je leren om m'n kruiwagen om te gooien en lelijke woorden te roepen . . . ik zal . . .”

Het is Driekus! Janneke ziet het en ze wordt zó bang, zo vreselijk angstig.

„Driekus!” wil ze roepen, maar er komt geen geluid over haar lippen.

Dan opeens komen er steeds meer mensen voor het raam staan en ze kijken allemaal naar Janneke en roepen: „Je eigen schuld! Het is je eigen schuld, hoor! Had je maar niet moeten weglopen. We halen je er lekker toch niet uit!”

„Wel!” roept Janneke in haar slaap, „ik wil er uit!”

Ha! ha! ha! lachen de mensen en ze slaan zich op de knieën van pret.

Dan keren ze zich om en laten Janneke met Chieltje en Bartje alleen . . .

Buiten is het nu helemaal donker geworden. Het is avond. In de verte komt een auto aanrijden met twee politieagenten er in. Hun ogen dwalen zoekend langs de lege huizen. Dan stappen ze uit om tussen de stenen en het zand te gaan kijken. Er worden drie kleine kinderen vermist en dat is heel erg.

Ze kijken naar het huis, waarin die kindertjes nu alle drie rustig slapen.

„Daar kan het niet zijn,“ zegt de ene man, „dat huis is dicht. Het is al helemaal klaar.“ En ze stappen verder. Vlak daarnaast staat de deur van een ander huis open. Misschien, dat ze hier zijn binnen gegaan? Maar nee, dat huis is stil en leeg net als alle andere huizen en nergens kunnen ze de kindertjes vinden. Hoe is dat toch mogelijk? Waar zouden die deugnieten toch zijn?

6

Een bange nacht

Al een paar keer heeft Chieltjes moeder die middag ongerust naar de klok gekeken. Weer gaat ze naar het raam en kijkt ze naar buiten. Nee, de straat is leeg. Er is niemand te zien.

Weet je, eigenlijk heeft ze helemaal niet meer aan Chieltje gedacht het laatste uur. Het was ook zo druk met de visite!

Maar nu de tantes zo langzamerhand allemaal naar huis zijn gegaan en de kamer steeds leger wordt, mist ze hem opeens. Waar zou hij toch zijn? Er komt een diepe rimpel in moeders voorhoofd. Ze is een beetje boos op Chieltje omdat hij zó lang op straat blijft spelen. Dat mag toch niet? Chieltje is pas geleden nog erg ziek geweest en de dokter heeft gezegd, dat hij alleen nog maar buiten mag spelen als het mooi, zonnig weer is. En kijk nou eens naar buiten? De zon is immers al lang weg!

Dan ineens bedenkt moeder zich en haar gezicht wordt weer wat vriendelijker.

Och, natuurlijk, hij zal bij Janneke en Bartje binnen zijn. Zie je wel, daar gaat de bel al.

Haastig gaat Chieltjes moeder naar de deur. Ze schrikt een beetje als ze ziet wie er heeft gebeld. Dat is immers de moeder van Janneke en Bartje? En wat kijkt ze ernstig en bezorgd.

„Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw,” zegt ze, „maar Janneke en Bartje zijn zeker bij u? Ziet u, vanmiddag zijn ze met Chieltje achter de muzikanten aan gegaan, maar nu wordt het al zó laat . . .!”

„Bij mij?”

Chieltjes moeder wordt wit van schrik.

„Nee, ik dacht juist dat Chieltje misschien bij u was!”

Nu is het de beurt van Jannekes moeder om grote ogen op te zetten. „Maar waar zijn de kinderen dan?” vraagt ze ongerust. Ja, waar zijn ze?

Tevergeefs turen Jannekes en Chieltjes moeder de lege straat af. Het is er heel stil en er loopt niemand. Niemand? Ja, toch! Daar komt iemand de hoek om. Het is een grote man en hij loopt een beetje vreemd. Het is Driekus.

„Driekus!” . . . Jannekes moeder is al op hem toegelopen, „Driekus, och toe, heb jij hier misschien om de hoek drie kindertjes gezien?”

„Drie kindertjes?”

Driekus kijkt moeder met grote ogen aan, dan schudt hij beslist zijn hoofd.

„Nee, hoor! ik niet. Vanmorgen wel. Toen hebben er een paar m'n kruiwagen vol met zand omgegooid, die rekels, maar vanmiddag . . . nee, niks gezien!”

Hij schudt nog eens het hoofd en gaat dan verder, terwijl hij bromt: „Kinderen? Lastpakken zijn het, anders niet.”

Jannekes moeder zucht. Och, och, wat een angst nu zo opeens.

„Weet u wat,” zegt ze tegen Chieltjes moeder, „ik ben wat beter bekend in de buurt dan u. Ik zal de fiets uit de schuur pakken om te gaan kijken, waar ze zijn.” Chieltjes moeder zucht van opluchting.

„O, als u dat wilt doen!”

Daar fietst Jannekes moeder al weg. Ze is zó ongerust en eigenlijk ook wel een beetje boos op zichzelf. Waarom heeft ze Bartje ook mee laten gaan? Had ze hem maar thuis gelaten. Wie weet, waar hij nu is.

Och, wat erg toch. Ze ziet de kinderen nergens. Alle straten in de buurt liggen leeg en verlaten. De wind huilt een beetje droefgeestig en moeder wordt er nog veel angstiger van.

Aan het eind van het huizenblok stapt ze af en zet ze haar handen voor de mond. „Janneke, Chieltje, Bartje,” roept ze, „waar zijn jullie?”

Geen antwoord. De wind neemt haar woorden mee en huilt: „Ik weet het wel, ik weet het wel, maar ik zeg het lekker toch niet! Hoeijjj!”

Moeders hart bonst van angst.

„Janneke! Bartje . . . Chieltje!” roept ze weer. Haar stem wordt er helemaal schor van.

Als er weer geen antwoord komt, stapt moeder op de fiets en gaat gauw naar huis. Misschien zijn ze er al, wie weet.

Maar als ze de straat in komt rijden, ziet ze Chieltjes moeder voor het raam staan. Deze schudt met haar hoofd. Nee, ze heeft de kinderen nog niet gezien. En dan wordt het steeds later. Buiten begint het al donkerder te worden. Chieltjes moeder loopt telkens naar het raam. Ze heeft tranen in haar ogen. Op de kast staat nog een hele schaal vol met lekkere gebakjes, maar ze kijkt er niet eens meer naar. Ze gaat weer zitten op de stoel, die zo prachtig met papieren slingers is versierd. Dat heeft Chieltje gedaan.

Moeder zucht verdrietig. Och, die jongen toch, waar zou hij nu zijn?

Jannekes vader, die een kwartiertje geleden van zijn werk is thuis gekomen, is ook al aan het zoeken gegaan.

„Die rakkers,” bromt hij, „ik zál ze!”

Maar als hij na een half uurtje terug komt, ziet hij er ook bezorgd uit.

„’t Is onbegrijpelijk,” zegt hij tegen Chieltjes vader, „maar ze zijn nergens te vinden.”

De klok heeft al zes slagen laten horen en nog steeds zijn de kinderen niet thuis. Chieltjes moeder zit bij de tafel. Ze huilt. Grote tranen rollen langs haar wangen, op haar mooie zondagse jurk, maar ze ziet het niet eens. „Chieltje,” denkt ze steeds . . . „Waar zou hij toch zijn. Och en het is nu al zo koud buiten. Als hij maar weer niet . . .” Ze durft niet eens verder te denken. Dan komt vader binnen. Hij kijkt naar moeder, die nog wel jarig is vandaag en zegt: „Stil maar, vrouw, nu komt het goed! We hebben de politie opgebeld. Die zal de weglopers vast wel gauw terug vinden.”
De politie?

Chieltjes moeder huivert. Wat is alles opeens naar en akelig geworden. Vanmiddag was er nog zoveel blijheid in huis met al die visite.

En wat hadden de muzikanten toen vrolijk gespeeld, terwijl de kinderen er opgewonden omheen dansten.

Stil, daar komt een auto de straat in rijden. Hij stopt voor het huis van de bureu. Het is een grote, zwarte politie-auto.

Als de agenten eruit springen en bij Jannekes moeder binnen gaan, proberen ze net te doen alsof het helemaal niet zo erg is, dat die ondeugende weglopers nog steeds niet terug zijn. Ze praten heel rustig en vriendelijk, ook, als ze bij Chieltjes moeder komen. Een van de agenten schrijft nauwkeurig alle bijzonderheden op.

Over Janneke, die een blonde paardestaart heeft en een rood jasje draagt, over Chieltje, die juist vandaag z’n zondagse pakje aan had en z’n grijze pet op. En ook over Bartje, die nog niet eens drie jaar is.

Een kwartiertje later zoekt de grote zwarte auto weg. Waar gaan de politiemannen nu heen?

Ja, waar moeten ze heen? Eigenlijk weten ze het zelf niet goed. De wijk, waar deze kindertjes wonen, is nog zo nieuw en zo klein. En ze zullen toch niet alleen de lange weg naar de stad zijn opgelopen?

Nee, de agenten zullen eerst maar eens op het terrein gaan kijken, waar de werklui nog elke dag bezig zijn.

Wie weet, of ze daar niet ergens tevoorschijn komen. Telkens laten ze hun zaklantaarns aanflitsen en het licht in de donkerste hoekjes schijnen, maar nergens, nergens ontdekken ze de drie vermiste kindertjes.

De ene agent zucht. Dat wordt een moeilijk probleem. Straks hebben ze alles hier in de buurt afgezocht en wat dan, als ze nog niet zijn gevonden?

Soms roepen ze, maar ook dat helpt niets. Het is een vreemd geval en als het ene uur na het andere verstrijkt, besluiten ze om dan toch maar de kant van de stad op te gaan. Ze zullen vragen om nog meer agenten, die mee kunnen zoeken, want de kinderen moeten toch terecht komen?

Dat wordt een droeve verjaarsavond voor Chieltjes moeder.

Er is nog wel wat visite gekomen, maar al heel gauw zijn de bezoekers vertrokken. Want zó kon je toch niet echt feest vieren?

„'t Is maar te hopen, dat de kinderen gauw worden gevonden,” zuchten ze als ze hun warme jassen aandoen en de donkere straat opstappen.

Hu! Wat een angst.

En Chieltjes moeder?

O, ze zou de straat wel willen oprennen om zelf te gaan kijken, maar vader houdt haar tegen.

„Niet doen, moeder,” zegt hij, „ze zijn toch overal naar onze jongen aan het zoeken? Toe, probeer dapper te zijn.”

Dan pakt vader moeders hand en zegt: „Weet je wat we wél kunnen doen? Wij kunnen bidden voor Chieltje, en ook voor Janneke en Bartje. Wij kunnen God vragen om hen te bewaren en hen weer veilig bij ons thuis te brengen. God is toch almachtig?”

„Ja!” knikt moeder.

Haar ogen zijn rood van het schreien. Ze knielen samen bij de tafel neer en vaders stem klinkt heel ernstig als hij zegt: „Hemelse Vader, wij bidden U voor Chieltje en ook voor Janneke en Bartje of U hen alle drie veilig wilt bewaren en als het Uw wil is, spoedig weer bij ons thuis brengen.”

Het lijkt net alsof moeder een beetje rustiger is geworden. God kan alles, denkt ze en Hij zal toch vast wel aan mijn jongen denken.

God kan alles!

Ja, dat heeft ook Jannekes vader al wel drie maal gezegd. Maar als het steeds later wordt en ook de grote mensen overal al lang slapen is het erg moeilijk om daar maar steeds op te blijven vertrouwen.

„Nou is het nacht!” snikt Jannekes moeder, „o, als ik toch maar wist, waar die arme kinderen waren!”

Vader haalt zijn schouders op en zegt: „Als we over een half uur nog niets hebben gehoord, zal ik zelf wel weer gaan zoeken met Chieltjes vader. Dan kan zijn moeder bij jou blijven, dat is voor jullie allebei prettiger.”

Aan slapen denkt niemand.

Wie zou dat ook kunnen met zoveel angst en onzekerheid?

Als de beide mannen een half uurtje later samen de donkere straat opstappen, blijven de moeders samen thuis. Ze zeggen niet veel tegen elkaar. Ze zitten maar stilletjes bij de tafel.

Soms pinkt Chieltjes moeder een traan weg. Toch probeert ze ook wel Jannekes moeder wat moed in te spreken.

„Het komt misschien nog wel goed,” zegt ze dapper, terwijl ze uit alle macht de brok in haar keel wegslikt.

„Wie weet hebben we ze straks alle drie veilig thuis!”

„Ja, wie weet . . .” zucht Jannekes moeder, „maar het is zo verschrikkelijk om niet te weten waar ze zijn!”

Langzaam gaat de nacht voorbij en het is al vier uur in de morgen als de boodschap komt: „Nog geen spoor van de kinderen gevonden.”

Wat is er toch gebeurd? Waar zouden ze toch kunnen zijn? Niemand weet het antwoord.

O ja, de politiemannen zijn nog wel overal aan het zoeken en nauwelijks is de nieuwe dag aangebroken of de mensen uit het hele land, die net uit hun warme bed zijn gekomen, worden opgeschrikt door een extra radiobericht. En ze luisteren met bange schrik in hun ogen.

Drie kleuters sinds gisterenmiddag spoorloos verdwenen . . . Iedereen, die inlichtingen kan geven, wordt verzocht, dat zo spoedig mogelijk te doen . . .”

En dan noemt de stem van de omroeper heel duidelijk de namen van de kindertjes en hij vertelt precies wat de agent heeft opgeschreven over Jannekes rode jasje, Chieltjes grijze pet en over Bartjes blauwe wollen pakje. Och, wat is dat erg!

En overal zijn er moeders, die verschrikt zuchten: „Die arme kinderen! 't Is maar te hopen, dat ze gauw worden gevonden!”

7 Driekus doet een vreemde ontdekking

Rrrrrrt! Rrrrrrt! Ai . . . wat een lawaai!

Met een nijdige ruk wil Driekus zich nog eens lekker in zijn warme bed omdraaien, maar het helpt niet meer. De wekker ratelt zo lang, dat hij er helemaal wakker van wordt.

Hè . . . Is de nacht nu al weer om?

Driekus rekt zich eens uit en gaapt. Het is nog erg donker in zijn slaapkamertje. Wacht, hij zal eens even kijken hoe laat het is. Misschien heeft hij de wekker wel een uur te vroeg gezet, gisteravond. Je kan nooit weten.

Onder de dekens vandaan grijpt zijn grote hand naar de wekker op het nachtkastje en dan probeert Driekus in het halfduister naar de wijzers te kijken. Hè, hij kan het bijna niet zien . . . waar staan ze nou? O, wacht es, hier, allebei in de buurt van de zes.

Och, Driekus begrijpt het al. De wekker is goed afgelopen. Het is half zeven en hij moet er direct uit. Jammer! Driekus heeft er niet veel zin in. Maar ja, het werk wacht, want om zeven uur moet hij present zijn. Hij gaapt nog eens en dan gooit hij dapper de dekens van zich af. Hu! Hij rilt. Het is koud zo in de vroege ochtend.

Hij zal zich gauw aankleden en nog even het kachelkje, beneden, lekker oppoken. Dan is hij tenminste warm, als hij straks de deur uit gaat, want zo'n hele dag in de buitenlucht te werken, dat valt niet altijd mee. Vooral niet als het nog winter is.

Als Driekus tien minuten later beneden een dikke boterham met kaas zit te eten, denkt hij aan het werk, dat straks wacht. Hij hoopt, dat ze vandaag een flink eind zullen opschieten. Het zal fijn zijn, als er straks weer een heel blok huizen klaar is.

Driekus houdt van dit werk, alleen . . . er komt een diepe rimpel in zijn voorhoofd, als hij denkt aan die omgetrapte kruiwagen van gisteren, als er maar geen kwajongens zijn, die hem dwars zitten, want daar kan Driekus helemaal niet tegen. Dan maakt hij zich vaak erg kwaad en dan . . . Driekus weet niet goed wie het eigenlijk heeft gedaan. Dat ene stemmetje is nog lang in zijn oren blijven naklinken. Het was de stem van een meisje, dat had geroepen: „Rooie Driekus . . .!”

Hè, hij wordt weer boos als hij er aan denkt, maar dat moet niet, nee, vandaag is er weer een nieuwe dag en Driekus houdt er van om elke dag met een schone lei te beginnen. Daarom wil hij ook niet meer boos zijn. Hij wil er niet eens meer aan denken.

Als hij even later met grote stappen de straat uitloopt, fluit hij een vrolijk deuntje. Ja, een beetje vals klinkt het wel, maar dat merkt Driekus niet eens. En wat geeft het ook eigenlijk? De meeste mensen slapen nog of zitten veilig in hun warme huizen.

Opeens moet hij weer denken aan die bange moeder, die hem gisteravond had aangehouden. Och, hij was haar verder helemaal vergeten. Zouden de kindertjes gauw gevonden zijn? Vast wel!

Driekus weet niets van het radiobericht, dat zo even is doorgegeven. Och nee, als je ook al zo vroeg op pad moet. Opgewekt gaat Driekus aan het werk. Er zijn vandaag allerlei karweitjes te doen. Een eind verderop zijn de andere mannen bezig. Ze lopen druk te sjouwen. Driekus mag vandaag het kleine werk doen. Hij is een „handige jongen” zeggen de anderen altijd. En dat is ook zo.

Wacht, eerst zorgen, dat het tweede huis van de rij een deurknop krijgt. Dat is het laatste werkje, dat er nog aan moet gebeuren, verder is het al helemaal klaar. En, vindt Driekus, het is een mooi huis geworden.

Als hij bij het huis aankomt, blijft hij even verwonderd staan. Wat nou? De deur zit dicht! En de knop aan de binnenkant zit er nog niet eens aan? Hoe kan dat nou?

Dan herinnert Driekus zich, dat hij vannacht een paar keer wakker is geworden, omdat de wind zo om z'n huisje huilde. Dan heeft de wind het natuurlijk gedaan. Driekus lacht.

O, het geeft helemaal niets hoor, hij weet nog wel een andere manier om het huis binnen te komen. Even voelt hij aan het raam. Zie je wel, dat zit niet op slot.

Vlug knielt hij op de grond neer . . .

De wind heeft hem toch lekker geen poets kunnen bakken!

Met een grote zwaai schuift Driekus het raam omhoog en vlug klimt hij naar binnen. Zijn kistje met gereedschap duwt hij ook het raam door. Ziezo. Hij is binnen. Nou alleen nog even het slot los peuteren en . . .

Maar wat is dat?

Plotseling is Driekus blijven staan, zijn knieën trillen van schrik. Wat ligt daar vlak voor zijn voeten? Driekus kan het niet goed zien, het is nog zo donker.

Wacht! Haastig pakt Driekus een doosje lucifers uit z'n zak en net wil hij een klein vlammetje maken als een bang stemmetje klinkt: „Ikke huis toe . . . ikke mamma . . .”

Driekus is heel erg geschrokken. Dat is een kind! Vlug knielt hij op de grond neer en dan ziet hij dat op

de kale vloer van het lege huis een meisje ligt in een rood jasje. Ze slaapt. En naast haar, half weggezakt tegen de muur, ligt ook nog een jongetje. Hij heeft een grijs petje op, dat half over zijn ogen is gegleden. Alleen het kleinste jongetje is wakker en dan begrijpt Driekus opeens alles.

Hij snelt naar het raam, dat nog half open staat, en roept met de handen voor de mond: „Hallo, lui! Komen jullie dadelijk hierheen, alsjeblieft! Hallo!” Omdat het overal nog zo stil is op straat hebben de mannen op de hoek die stem direct gehoord en ze komen geschrokken aanstappen.

„Wat is er, is er iets gebeurd, Driekus?”

Janneke, die door al dat lawaai ineens wakker is geworden, wrijft haar oogjes uit. Waar is ze? Waarom ligt ze niet in haar eigen bedje en . . . Dan . . . o, dan ziet ze Driekus!

Driekus, die haar met grote ogen aankijkt en zijn handen naar haar uitsteekt.

Opeens herinnert Janneke zich alles weer van de vorige dag. Ze barst in snikken uit.

„Nee,” roept ze, terwijl ze haar handjes angstig voor haar gezicht slaat, „nee, niet doen, Driekus!”

O, ze is zó bang.

„Maar kindje . . .”

Driekus is een beetje verwonderd omdat het kleine meisje zo bang voor hem is. „Driekus zal je toch niks doen?”

Chieltje is nu ook wakker geworden en hij komt langzaam overeind. Wat is hij koud en stijf. Hij kijkt verwonderd om zich heen. Wat is er toch allemaal?

Daar is Bartje, die om zich heen kijkt. Daar is Janneke, die huilt en een grote man, die haar wil pakken. Zou hij Janneke kwaad willen doen?

Maar wat is dat nu?

Chieltje ziet opeens nog veel meer mannen. Wel vijf, die allemaal zomaar naar binnen klimmen en de han-

den in elkaar slaan van verbazing, als ze de drie kindertjes daar op de grond zien. Hoe komen die hier zo op de vroege morgen?

Chieltje kijkt naar buiten en zegt: „Is het nu niet donker meer?”

Och en dan opeens begrijpen de mannen alles.

„Arme stakkerds,” zegt er één. „Hebben jullie hier de hele nacht in dit koude huis gezeten?”

Hij wenkt een van de anderen. „Gauw! gaan jullie direct in de buurt warme wollen dekens halen en als het kan wat drinken. De kinderen zijn totaal verkleumd.”

Ja en dan moeten ze vertellen. Janneke doet het woord. Ze heeft begrepen, dat Driekus haar helemaal geen kwaad wil doen en nu begrijpt ze eigenlijk zelf niet, dat ze gisteren zo lelijk tegen hem heeft kunnen doen. Driekus praat zo vriendelijk en in zijn ogen glanzen tranen.

Janneke vindt dat erg vreemd voor zo'n grote man, maar het neemt wel alle angst van haar af.

En dan vertelt ze van de muzikanten en van het huis, dat ze open zagen staan en toen . . .

De mannen schudden het hoofd. „Domme, domme kindertjes, zijn jullie niet erg bang geweest?”

Chieltje en Janneke knikken van ja. Ze hebben de ogen neergeslagen van schaamte.

Bartje, die het heerlijk vindt opeens weer zoveel mensen om zich heen te hebben, zegt: „Wij hebbe huilt.”

Ja, dat kunnen de mannen best begrijpen.

Nu Driekus ziet, dat de mannen wel verder voor de kinderen zullen zorgen, keert hij zich om en hij fluistert haastig iets tegen een van zijn kameraden. Deze knikt en zegt blij: „Ja, ja . . . prachtig, ga maar gauw!”

Driekus klimt het raam uit en dan holt hij de straat over, zo hard als zijn lange benen hem kunnen dragen. Hij weet nog precies waar die mevrouw woont, die hem gisteren zo angstig vroeg naar haar kinderen. Hijgend trekt Driekus aan de bel.

Hij kan wel huilen van blijdschap. Hij heeft de kinderen gevonden! Als de deur opengaat, ziet Driekus het vermoeide gezicht van Jannekes vader voor zich.

Als deze de opgewonden man op de stoep ziet staan, wordt hij bleek.

„Is er iets?” vraagt hij ademloos, „heb je ze gevonden?”

„Ja!” juicht Driekus, „ze zijn er meneer . . . alle drie en . . . gezond en wel!”

„Vrouw!” Jannekes vader keert zich om en roept met overslaande stem: „Vrouw, ze zijn er!”

Maar Jannekes moeder is de gang al in komen lopen. Ze kon het in de kamer niet meer uithouden toen ze die opgewonden stemmen hoorde.

„O, Driekus, heb jij . . . heb jij ze gevonden?”

Ze snikt van blijdschap en ook omdat nu alle spanning van de lange, lange nacht voorbij is.

Vader heeft al bij het huis van Chieltje aangebeld en als Chieltjes vader en moeder allebei tegelijk aan de deur komen, trekt hij ze van blijdschap haast naar buiten.

„Kom mee . . . kom mee, ze zijn er, Driekus heeft ze gevonden.” Chieltjes moeder heeft haar jas al aan.

„Ik ga mee,” zegt ze, „ik wil direct mee.”

En dan gaan ze allemaal achter Driekus aan. Blij omdat nu alles goed zal komen.

8

O, wat een blijdschap

Het is een wonderlijk gezicht als Janneke, Chieltje en Bartje even later alle drie in een dikke, wollen deken gehuld, elk bij een van de mannen op schoot zitten om een beker heerlijke, warme melk leeg te drinken. Wat is dat lekker!

Hun wangetjes, die helemaal blauw waren van de kou, krijgen weer een beetje kleur en langzaam trekt dat

akelige, kille gevoel weg. O ja, ze zijn nog wel erg stijf, alle drie, maar dat zal nu ook vast wel gauw overgaan. Bartje smakt met zijn lippen. Hè, dat smaakt!

De man streelt de zwarte krullen van het jongetje en denkt: „Och, als mijn jongetje toch eens de hele nacht hier had moeten doorbrengen . . .”

Janneke heeft allemaal zwarte strepen op haar gezicht en haar ogen zijn helemaal gezwollen. Dat komt van al het huilen dat ze heeft gedaan.

En Chiel? Chieltje zegt niet veel. Hij vindt het erg fijn, dat ze nu opeens zo veilig zijn bij de vriendelijke mannen, maar . . . zijn lipje begint weer te trillen.

Dan, opeens . . . Opeens zijn er toch weer tranen.

„Ik wil naar huis toe,” snikt hij moe en verdrietig.

De man drukt het kleine, magere jongetje wat dichtert tegen zich aan en zegt zacht: „Natuurlijk mag jij naar huis, direct hoor, als je beker melk leeg is.”

Buiten klinken voetstappen. Het lijkt alsof er een heleboel mensen aan komen. Janneke hoort ze het eerst.

En er klinken ook stemmen. De stem van Driekus en . . . Opeens rukt Janneke zich los en ze holt naar het raam. „Vader . . .” gilt ze, . . . „moes!”

En dan is er geen houden meer aan. Bartje bonst met zijn vuistjes tegen het raam en de man bij wie Chieltje op schoot zat, loopt nu met Chieltje op de arm ook al naar het raam en . . . daar zijn ze! Daar zijn ze allemaal.

Chieltjes pappa en mamma, Jannekes vader en moeder. Een van de mannen heeft het slot, dat de kinderen niet open konden krijgen, los gemaakt en door de deur, die nu weer wijd open staat, komen ze naar binnen.

Janneke vliegt regelrecht in vaders armen en Bartje wordt haast fijngeknepen door moeders handen, die hem stijf tegen zich aandrukken, terwijl ze al maar zegt: „Och, m'n kereltje toch . . . m'n lief kereltje, dat je er nou weer bent!”

En Chiel? Chieltje heeft huilend z'n armpjes om moeders hals geslagen. O, wat schaamt hij zich toch omdat

ze allemaal zó in angst hebben gezeten voor hem. Chieltjes vader zegt niet veel. Hij bijt maar eens op zijn lip en kijkt naar die arme, domme kindertjes.

„Je straf hebben jullie heus wel te pakken,” bromt hij in zichzelf maar toch net zo hard, dat ze het alle drie kunnen horen.

Janneke buigt het hoofd. Ja, deze straf zal ze niet gauw vergeten!

En dan, dan gaat het in optocht naar huis. Driekus draagt Bartje in z'n armen, Chiel ligt veilig tegen zijn pappa aangedrukt en Janneke voelt de armen van haar vader zo stevig om haar heen, alsof hij denkt: „Nou ontsnap je me geen tweede keer meer, kleine wegloopster!”

Wat zijn ze allemaal blij.

Het is alleen te hopen, dat ze geen nadelige gevolgen van dit wonderlijke avontuur zullen ondervinden. Daarom belt Chieltjes moeder voor alle zekerheid de dokter op.

„Ik kom in de loop van de dag even aan, mevrouw,” zegt deze vriendelijk, „stopt u ze voorlopig maar lekker onder de wol, dan kunnen ze wat op verhaal komen.”

De politieagenten kunnen het verhaal, dat Chieltjes vader hun door de telefoon doet, haast niet geloven.

„Daar hadden wij ze nooit gezocht,” roepen ze verbaasd uit, „dat huis zat immers helemaal dicht en wij dachten: in een huis dat dicht is, kunnen kinderen niet binnen gaan.”

Maar ze zijn ook blij en zeggen: „Gefeliciteerd mijnheer, van harte gelukgewenst, dat dit avontuur nog zo goed is afgelopen!”

Als Janneke eenmaal veilig in bed ligt en een paar lekkere boterhammetjes heeft gegeten, kan ze nog niet direct slapen. Maar moeder vindt dat helemaal niet erg. „Als je maar rust,” zegt moeder, „dat is het voornameste.”

En Bartje? In zijn bedje zingt Bartje het hoogste lied. Hij is alle angst en eenzaamheid al weer vergeten en met z'n handjes slaat hij de maat.

„O, dit maakt mij blij,” zingt hij . . . „Jezus zorgt voor mij, neen, dit zal ik nooit vergeten: Jezus zorgt voor mij!” . . .

Janneke moet er even om lachen, want Bartje zingt de woorden eigenlijk helemaal verkeerd, maar wat geeft dat? Janneke kent het versje wel en moeder ook.

Als ze Janneke aankijkt, is het net of haar ogen willen zeggen: „Zo is het, Janneke, zoals Bartje het zingt.” Moeder is zo dankbaar, zo blij, dat ze haar kleine schatten weer terug heeft!

Opeens krijgt Janneke een kleur en zegt hakkelend: „Moes . . . hoor es . . . ik, wij . . . Chieltje wist niet of God ook wel voor je zorgde als je ongehoorzaam was geweest . . .”

Er komen weer tranen in moeders ogen, maar nu niet meer van verdriet.

„Arme kinderen,” zegt ze weer, „wat zullen jullie angstig zijn geweest.”

Dan komt ze even naast Jannekes bedje zitten. Ze gaat een verhaal vertellen. Het wordt steeds stiller in de kamer. Bartje luistert ook. Z'n mondje zakt helemaal open, zo mooi is het verhaal. Het gaat over een schaapje, dat eens erg ongehoorzaam was en wegdwaalde van de kudde. Maar de herder zei niet: „Nou, het is je eigen schuld, hoor, zie maar, dat je weer thuis komt, nee, hij ging het zoeken, net zo lang tot hij het eindelijk had gevonden. En toen, och, toen was hij zó blij, dat hij het op zijn schouder nam en het helemaal naar huis droeg.” Janneke heeft het verhaal wel eens meer gehoord. Het staat in de kinderbijbel, dát weet ze wel. Maar nog nooit heeft ze er zó goed naar geluisterd als nu.

Als moeder al lang weer aan het werk is, moet Janneke nog steeds over die laatste woorden van moeder nadenken. „Wij moeten maar steeds proberen, Janneke,

om goed te luisteren naar de stem van de Herder, dan komt het altijd goed!"

Janneke gelooft, dat ze het wel een beetje begrijpt. De stem van de Herder, dat is immers de stem van de Here Jezus, die ze al zo vaak diep in haar hart heeft gehoord. „Schelden is lelijk," had die stem gisteren gefluisterd. „Je moet die arme Driekus niet plagen, je bent niets geen aardig meisje!" . . .

En 's middags, toen ze samen achter de muzikanten aan gingen, had de stem weer gewaarschuwd: „Niet doen, Janneke, dat mag niet!"

Nu Janneke er nog eens stil over nadenkt, weet ze het weer precies en ze schaamt zich, dat ze zó onnadenkend heeft kunnen doen en daardoor vader en moeder en Driekus en . . . ja, vast ook wel de lieve Heer zoveel verdriet heeft gedaan. Er rolt een traan over het kussen van Jannekes bedje, maar ze veegt hem haastig weg. Nee, niet huilen nu, het is immers allemaal weer goed gekomen? Ja, gelukkig wel en opeens weet Janneke, dat ze nu echt zal gaan proberen om voortaan veel meer naar die stem in haar hart te luisteren, want dan kan het vast niet meer verkeerd gaan.

En vanavond . . . vanavond zal ze er voor bidden ook! Ja, dát zal ze doen!

Dan valt Janneke heel langzaam in een diepe slaap en als moeder even later de kamer binnen komt, lacht ze zacht. Zo is het goed!

Als de dokter om twaalf uur langs komt lacht hij vrolijk: „Die twee? Ze zijn springlevend hoor, houdt u ze maar een dagje in bed en morgen maar weer gauw de straat op!"

„Fijn, dokter," zegt moeder, maar ze denkt: „Bartje blijft achter in de tuin hoor dokter, die mag voorlopig de straat niet meer op . . ."

Kijk, nu gaat de dokter naar Chieltje. Chieltje ligt ook

nog in zijn bedje. Hij ziet een beetje bleek en zijn voetje is zó moe. Als de dokter Chieltje ziet, lacht hij niet zo vrolijk.

„Zullen we zeggen, een weekje in bed?” Hij kijkt naar moeder. Maar als hij haar bezorgde gezicht ziet, stelt hij haar gauw gerust. „Nee hoor, ernstig is het niet, maar een beetje kou heeft hij toch wel opgelopen bij zijn avontuur.” Hij geeft Chieltje een olijke knipoog.

„We moeten een beetje extra op die ondeugd van u passen, mevrouw, stel je voor . . .”

Gelukkig, moeder lacht al weer. Ze is zo blij, dat het toch nog wel meevalt en als de dokter weg is, stopt ze Chieltje nog eens extra lekker toe.

Dan drukt ze op allebei zijn wangetjes een dikke zoen en fluistert: „Ik ben toch zó blij, Chiel, o, jongen, ik dacht, dat je nooit meer bij ons thuis zou komen, ik was zó bang . . .”

„En vader?” wil Chieltje nog weten.

Nu wordt het even stil, maar dan zegt moeder: „Vader was erg dapper, Chiel en vader heeft aan God gevraagd om jou weer veilig bij ons thuis te brengen.”

Chieltje krijgt er een kleur van en opeens voelt hij weer de tranen achter zijn ogen prikken maar hij probeert ze dapper tegen te houden.

„Ik ben ook blij,” zegt hij zacht en dan, voordat hij slapen gaat, vertelt hij moeder nog gauw van dat mooie versje, dat hij voor Janneke heeft opgezegd toen ze samen in dat grote, koude huis zaten.

„Och, m'n jongen toch!” zegt moeder. Dan pakt ze zijn hoofd tussen haar beide handen en drukt er nog een dikke zoen op. Chieltje wordt er van binnen helemaal warm en blij van.

Als het weer avond wordt en in het huis van Chieltje en ook in dat van Janneke en Bartje al heel vroeg het licht uit gaat omdat vader en moeder zo heel erg moe zijn, hebben ze niet vergeten om eerst samen, heel blij God te danken voor Zijn bewaring en omdat Hij alles

zo heerlijk goed heeft gemaakt voor Janneke, Chieltje en Bartje.

9 Janneke heeft een plannetje

Het is een week later.

Gelukkig is Chieltje weer helemaal opgeknaapt en Janneke en Bartje mogen vanmiddag samen bij hem in huis spelen. Dat zal leuk worden! Janneke weet, dat Chieltje prachtig speelgoed heeft. Een hele zak met glazen knikkers, een schattige kleine piano en nog veel meer.

Janneke knikt naar Bartje, die juist een grote toren van lucifersdoosjes heeft gemaakt.

„Vanmiddag, hè Bart?” zegt ze dan, „fijn, hè?”

„Ja!” knikt Bartje, maar hij hoort haast niet eens wat Janneke zegt.

De toren wordt hoe langer hoe hoger. Zo leuk is dat. Janneke weet niet goed wat ze zal gaan doen. Het is nog erg vroeg en het is nog lang geen middag. Eigenlijk heeft ze weinig rust.

Vanmorgen vroeg, toen ze nog in bed lag, heeft ze heel stilletjes een prachtig plan uit liggen denken. Nee, ditmaal is het echt geen ondeugend plannetje. Hoe meer Janneke er over denkt, hoe onrustiger ze wordt. Ze heeft helemaal geen zin om te spelen.

Opeens springt ze op en holt ze naar de slaapkamer, waar moeder juist bezig is de bedden op te maken.

„Moes . . . hoor es . . .”

„Och, wildebras,” bromt moeder, „je laat me schrikken . . . Wat is er nu weer? Ik dacht, dat je fijn aan het spelen was.”

Even aarzelt Janneke. Ze is bang, dat moeder het mooie plannetje, dat ze heeft bedacht, een beetje raar zal vinden.

„Moes . . . mag ik, mogen Chieltje en Bartje en ik vanmiddag even naar Driekus?”

„Naar Driekus?”

Moeder laat de deken, die ze net in haar hand heeft, op het bed vallen en kijkt Janneke verwonderd aan.

„Maar waarom dan kindje?”

„Nou . . . e . . . een cadeautje brengen,” zegt Janneke zachtjes.

Ja en dan begint moeder er al een klein beetje van te begrijpen.

„Maar, ik heb heus geen cadeautje voor Driekus!” zegt moeder, terwijl ze net doet alsof ze weer verder gaat met haar werk, „hoewel . . . ja, ik vind, verdiend heeft hij het wel . . .”

„Ja, maar . . .” hapert Janneke, „ik dacht . . .”

„Nou? Wat dacht je?” moedigt moeder haar aan.

„Ik dacht,” zegt Janneke verlegen, „dat ik misschien iets uit mijn spaarpot zou mogen nemen.”

Ze kijkt moeder met grote ogen aan en in haar hart hoopt ze dat moeder het goed zal vinden.

„Ja moes, mag het?” bedelt ze.

Gelukkig, moeder lacht.

„Is jouw spaarpot dan zó vet?” plaagt ze.

Dan springt Janneke haast een gat in de lucht van blijdschap.

„Het mag, hè moes? Fijn! fijn!”

Ze rent de slaapkamer uit, regelrecht naar Bartje toe en ze pakt hem bij zijn beide armpjes.

„Hoeraa . . . hoera . . .” juicht Janneke en ze danst met Bartje in het rond.

Maar Bartje heeft helemaal geen zin om te dansen.

Hij rukt zich los en zegt boos: „Ikke niet danse . . . ikke tole bouwe . . .”

„Ja maar,” zegt Janneke, „we mogen iets moois gaan kopen voor Driekus, jô, uit mijn spaarpot.”

Bartje luistert niet eens en dan gaat Janneke weer naar moeder.

„Weet je wat,” zegt moeder, „vraag dan maar of Chieltje ook mee mag doen.”

Die moes! Dat is een pracht idee.

Janneke holt de deur uit en nog geen vijf minuten later komt ze hijgend weer binnen rennen. „Hij mag, moes, hij mag en kijk es . . .”

Met glinsterende ogen laat ze moeder zien wat ze van Chieltjes mamma heeft gekregen.

„O,” zegt moeder verbaasd, „een rijksdaalder, dat is geweldig.”

En het wordt hoe langer hoe mooier.

Als moeder even later Jannekes spaarpot op de tafel heeft omgekeerd, rollen er wel tien dubbeltjes uit en . . . „Kijk!” roept Janneke opgewonden, „ook een gulden, moes . . .”

„Ja,” lacht moeder, „juffertje ongeduld, nou even kalm, dan zullen we eens rustig gaan tellen, wat er precies in zit.”

En dan gaat moeder rekenen. Een gulden, tien dubbeltjes, hier twintig stuivertjes . . .

Janneke heeft de centen allemaal netjes op een rijtje gelegd. Zo hoort het, als je geld telt, dat weet ze best. Eindelijk is moeder klaar.

„Er zit drie gulden twintig in,” zegt ze, „hoeveel zullen we er nu uitnemen voor Driekus?”

Even aarzelt Janneke. Ze is altijd erg trots geweest op die dikke spaarpot, maar dan zegt ze vastbesloten: „Alles moes . . .” en ze vraagt angstig, „is dat genoeg?” Moeder lacht.

„Nou, dat denk ik wel, kindje. Weet je wat?” Ze doet haar schort af en stopt al het geld in haar portemonnaie.

„Dan gaan we nu dadelijk iets moois kopen, is dat goed?”

„Ja! ja . . .” juicht Janneke.

Wat is ze daar nu blij om. Ze gaat gauw Chieltje halen. Die mag vast wel mee.

Bartje krijgt zijn jasje aan en even later stappen ze met

z'n viertjes de straat op. Chieltjes moeder staat voor het raam.

Ze lacht en roept: „Koop maar iets moois, hoor!”

„Ja,” knikt Janneke, „dat zullen we doen.”

Maar als Janneke eenmaal in de winkel staat, is het erg moeilijk om iets heel moois voor Driekus uit te zoeken. Eigenlijk zou ze alles wel willen kopen, maar dat kan natuurlijk niet.

„Weet je wat . . .” Opeens heeft moeder een plannetje.

„We kopen een mooi, nieuw broodtrommeltje voor Driekus. Dan kan hij dat elke dag mee naar zijn werk nemen en in dat trommeltje doen we allemaal heerlijke koekjes. Is dat goed?”

„Ja!” juicht Chieltje, „een broodtrommeltje!”

Janneke kijkt vol bewondering naar moeder. Zoiets zou ze zelf nooit hebben bedacht, maar het is geweldig! En dan verdwijnen alle centjes in de geldla van de winkeljuffrouw en krijgt Janneke het doosje mee naar huis.

„Nu nog even langs de bakker,” zegt moeder, „en dan maken we er thuis een keurig pakje van.”

De morgen vliegt voorbij. Moeder heeft het trommeltje mooi ingepakt en er een nieuw blauw lint om gestrikt.

En dan . . . dan mogen ze eindelijk naar Driekus. Chieltje komt Janneke halen.

Nee, thuis zullen ze Driekus niet vinden, maar bij de nieuwe huizen wel, dat weet Janneke zeker.

Nog even kijkt moeder haar aan.

„Zul je goed uitkijken, Janneke,” zegt ze. „Bartje is er ook bij en Chieltje en jij bent de oudste. Ik reken op je . . .”

Janneke knikt. Ze weet best wat moeder nu bedoelt.

„We komen direct terug, moes!” belooft ze en dan weet moeder, dat Janneke dit keer haar woord zal houden. Daarom durft ze Bartje mee te geven en daarom mag Chieltje ook mee.

Straks als ze terug zijn, mogen ze bij hem spelen en

dan gaat Chieltjes moeder er een fijne, gezellige middag van maken.

„Daag!” roept Chieltjes moeder de drie kleutertjes na, „ik maak vast de limonade klaar, hoor!”

Gelukkig is het niet moeilijk Driekus te vinden. Hij is druk aan het werk, vlak om de hoek, en pas als de kinderen heel dicht bij hem zijn gekomen, blijft hij verbaasd staan.

„Wel, allemensen,” zegt hij geschrokken, „zijn jullie nou al weer weggelopen, stoute kinderen, dat jullie zijn.”

Janneke schatert het uit van de pret. Die Driekus, kijk hem nou eens grote ogen opzetten.

Dan doet Chieltje een stapje naar voren en zegt: „Nee, mijnheer Driekus, wij komen u een cadeautje brengen.”

Nu laat Driekus van schrik zijn kruiwagen los. „Een w . . . wat?” zegt hij.

„Een dootje!” roept Bartje dan zo hard hij kan en Janneke laat Driekus het pakje zien, dat ze aldoor stevig heeft vastgehouden.

Driekus' grote handen beginnen te beven. Hij wordt er een beetje zenuwachtig van.

„Is dat voor mij?” zegt hij, en Janneke vindt, dat zijn stem opeens zo raar schor klinkt.

„Ja, voor u,” zegt Janneke en dan blijft het even stil.

„Och, och . . . dat hadden jullie toch niet moeten doen,” zegt Driekus hoofdschuddend en hij maakt het blauwe lintje voorzichtig los.

„Het is veel te veel . . .”

Janneke kijkt aldoor naar het gezicht van Driekus. Zou hij er echt blij mee zijn? Ja, vast wel! Kijk maar eens hoe hij straalt als hij het mooie broodtrommeltje uit het pakje haalt.

„En nou open maken . . . nou open maken,” juichen ze alle drie.

„Nog meer?” zegt Driekus verbaasd.

Hij is er helemaal verlegen van. Dan ziet hij de heer-

lijke koekjes. Hij schudt weer met het hoofd en zijn ogen staan nu zó vriendelijk.

„We zullen nooit meer weglopen,” zegt Chieltje.

„Niette weglope . . .” brabbelt Bartje, terwijl hij begerig naar de koekjes in het trommeltje kijkt. Hij zou er best eentje lusten!

Janneke wil ook wat zeggen, maar het is net alsof ze niet goed durft.

Dan opeens komt het toch. „Enne . . . ik zal nooit meer schelden, Driekus,” fluistert ze zacht. Zo zacht, dat Driekus het maar net kan verstaan.

„Schelden?” zegt hij verbaasd, „wat heeft dat er nou mee te maken?”

„Ja . . . wel . . .” Janneke knikt beschaamd, „het was 's morgens, toen we de kruiwagen hadden omgegooid en hard waren weggelopen.”

„O!” Driekus' mond gaat breed open van verbazing. Ja, dan begrijpt hij het wel.

„O,” zegt hij, terwijl zijn vriendelijke ogen heel ernstig kijken, „daarom was je dus zo bang voor Driekus, toen hij je vorige week in dat lege huis vond. Dacht je, dat ik je kwaad wou doen?”

„Ja, Driekus,” zegt Janneke zacht, „ik dacht, dat u heel erg boos op me was . . .”

Nog steeds staat Driekus met het trommeltje koekjes in zijn handen.

„Boos was ik wel,” zegt hij, „eerst, later niet meer en . . .” hij kijkt Janneke aan, „ik wist niet eens, dat jij er ook bij was.”

O, wat schaamt Janneke zich.

Maar dan?

Dan ziet ze, hoe Driekus opeens zijn grote hand naar haar uitsteekt en zegt:

„Nou, kom, geef me een hand, kleine boosdoenster, dan sluiten we weer vriendschap.”

En klap! daar gaat Jannekes handje in die van Driekus. Bartje vindt dat een leuk spelletje en klap! daar gaat

zijn kleine handje er ook bovenop. Dan blijft Chieltje natuurlijk niet achter en die grote Driekus schudt van het lachen als hij opeens alle drie de handjes in de zijne heeft.

„Nou, vooruit naar huis, hoor!” zegt hij opeens met een boze stem.

Maar ze zien best, dat het helemaal geen ernst is van Driekus.

Ja, natuurlijk, Driekus moet weer verder werken want de huizen zijn nog lang niet klaar en zij, zij moeten ook weer naar huis, want Janneke heeft beloofd gauw terug te komen.

Dan keren ze zich om en lopen de straat uit. Driekus kijkt ze nog even na. Hij schudt het hoofd en denkt:

„Kinderen? Ze zijn tóch wel lief!”

„Daag, Driekus!” roepen ze uitgelaten, „daaaag!”

Janneke is erg blij en ze geeft er niets om, dat nu haar spaarpot leeg is. Want als Driekus hen niet had gevonden . . . Hu! Ze moet er niet aan denken.

Maar Driekus uitschelden, nee, dat zal ze vast niet meer doen. Janneke heeft niet geweten, dat hij zo aardig kon zijn.

„Kom,” zegt Chieltje en hij trekt Janneke mee, „mijn mamma heeft lekkere taartjes gebakken en een doos vol snoepjes . . .”

En dan hollen ze gauw naar huis, want het is feest vanmiddag. Feest, omdat Chieltje nu weer helemaal beter is en omdat hun angstig avontuur zo goed is afgelopen.

